

VAI ATDZIMST “KRIMAS KALIFORNIJA”?

Pirms trīs gadiem latvieši bija nepatīkami pārsteigti par Krimas okupāciju un sašutuši par karu Ukrainā. Kādēļ gan Putinam vajadzēja sabojāt attiecības ar Ukrainu un iesēt naidu starp brāļu tautām? Šis jautājums nav guvis atbildi. Taču, ja pieņemam, ka karu patiesie iemesli ir superbagātnieku vēlme nopelnīt, tad paveras skaidrāka aina arī uz

citiem notikumiem pasaulē. Raidījuma “Gaismas pils” vadītājam Jurim Lapinskim ir savs viedoklis par notiekošo Ukrainā. Viesojoties mūsu redakcijā, viņš to mums izstāstīja.

**15. jūlijā Juris Lapinskis svin
75 gadu jubileju. Sīrsnīgi sveicam!**

**Saruna ar “Radio Merkurs”
raidījuma “Gaismas pils” vadītāju Juri Lapinski**

PASAULĒ LIELĀKĀ SINAGOGA

Līga Muzikante: “Radio Merkurs” klausītāji lūdza mums uzaicināt uz sarunu Juri Lapinski, kurš itin bieži raidījumā “Gaismas pils” stāsta, ka cionisti Ukrainā it kā vēloties veidot jaunu valsti. Kāpēc tādas sazvērnieciskas runas, Juri?”

Juris Lapinskis: Es domāju, ka Ukrainā cionisti jau sen ir pie teikšanas. Ja atceramies, viens no pirmajiem darbiem, ko paveica Porošenko, bija bezvīzu režīma ieviešana ar Izraēlu.

L.M.: Tas vēl neko nenozīmē. Nu, jā, pirms diviem gadiem Izraēla solīja Ukrainai piegādāt arī letālos ieročus – cīņai pret Krieviju tie noder... un jācinās taču ir! Bet varbūt tu domā, ka kādam šīs

karš ir izdevīgs – varbūt kādi bagātnieki to finansē, turklāt abas puses vienlaicīgi?

J.L.: Manuprāt, ir zīmīgi, ka Igors Kolomoiskis, bijušais Dņepropetrovskas apgabala gubernators un ietekmīgs oligarhs, Dņepropetrovskā uzcēla pasaulē lielāko sinagogu – ar 18 stāviem virs zemes un 2 stāviem zem zemes. Pirms diviem gadiem bija atbraucis Izraēlas premjerministrs un teica kvēlas runas. Ukrainu sauca par žīdu zemi un slavēja Ukrainas darbību – neviena cita kopiena pasaulē nav guvusi tādus panākumus savu senseno vēlmi realizēšanā kā šī Dņepropetrovskas jūdaistu kompānija.

Aivars Garda: Vai runa ir par to, ka dažādi spēki vēlas ukraiņu valstī veidot citu valsti?

Juris Lapinskis: Ja “DDD” lasītāji vēlas saņemt tiešu atbildi,

tad man jāpastāsta par vairākiem Igora Berkuta priekšlasījumiem.

PADOMJU LAUKSAIMNIECĪBAS PROJEKTI

Līga Muzikante: Kas ir Igors Berkuts, un kāpēc par viņu būtu jārunā?

Juris Lapinskis: Igors Berkuts, īstajā vārdā Igors Gekko, ir Ukrainas miljonārs, partijas “Diženā Ukraina” priekšsēdētājs, cionists. Viņam pieder jahta, kas maksā aptuveni 130–150 tūkstošus ukraiņu skolotāju algu. Ziņu portālā “Obozrevatel.com” ir publicēta intervija ar Berkutu, kurā viņš skaidri un gaiši izstāta visu, kas un kā. Ukrainā tikšot veidota Jaunā Jeruzaleme.

Turpinājums 4. lpp.

**“LŪK, TAD STAĻINS ARĪ ĶĒRĀS PIE
KRIMAS TATĀRU IZVEŠANAS UZ
KAZAHSTĀNU UN VIDUSĀZIJAS
REPUBLIKĀM, KĀ IEMESLU MINOT
TATĀRU SADARBOŠANOS
OKUPĀCIJAS LAIKĀ AR HITLERIEŠIEM
UN NELOJALITĀTI PRET PADOMJU
VARU, KAUT GAN ĪSTIE IEMESLI,
MANUPRĀT, BIJA ŠIS “KRIMAS
KALIFORNIJAS” JAUTĀJUMS.**

**Demonstrācija pret imigrāciju, pauzot atbalstu Īnokam Paelam.
Lielbritānija, 1968. gads.**

IMIGRANTU INTEGRĀCIJA – BĪSTAMS UTOPISKS MALDS

Prognozes par Eiropas kultūras bojāeju ik pa laikam parādās dažādos intelektuāļu konferenču referātu tematos, plašsaziņas līdzekļu virsrakstos un vienkāršo cilvēku virtuves sarunās. Vai tiešām masveida imigrācija sākas pēkšņi kā neparedzama dabas katastrofa? Nē. Šī problēma nav pat 21. gadsimta parādība. Par imigrācijas iespējamām traģiskajām sekām politiķi, rakstnieki un domātāji brīdināja jau pagājušajā gadsimtā. Ja Žana Raspaja (interviju ar franču rakstnieku lasiet iepriekšējā laikraksta “DDD” numurā) futūristisko romānu “Svēto nometne” kāds, iespējams, uzskata par izdomājumu, faktos nebalstītu nākotnes viziju, kas varētu arī nepiepildīties, tad britu konservatīvā politiķa Īnoka Pauela teiktais jau 1968. gadā nekādi nav uztverams kā fantāzija un nepamatoti brīdinājumi.

Īnoks Pauels (John Enoch Powell, 1912–1998) bija britu konservatīvais politiķis, atzīts zinātnieks, lingvists un dzej-

nieks. Savā laikā viņš kļuva par visjaunāko profesoru Britu impērijas vēsturē. Pirms iesaistīšanās politikā bija antikās Grieķijas vēstures profesors. Plaši pazīstams Īnoks Pauels kļuva pēc 1968. gada 20. aprīļa runas, kas tika nodēvēta kā “Asiņu upes”. Šādu nosaukumu runa, kuru Pauels, kritizējot leiboristu centienus pieņemt Rasu attiecību likumu, nolasīja Konservatīvās Asociācijas sanāksmē Birmingemā, ieguva tādēļ, ka tās noslēgumā viņš citē rindu no Vergilija poēmas “Eneīda”.

Diemžēl Īnoka Pauela teiktais netika sadzirdēts – gluži tāpat kā šodien nesadzird tos, kuri aicina jebkādiem legāliem līdzekļiem pārtraukt masveida imigrāciju uz Eiropu. Latvijā nesadzird arī tos, kas aicina veikt dekolonizāciju, lai atbrīvotu Latviju no PSRS okupācijas gados iebrukušajiem imigrantiem – jo prakse apliecina, ka integrācija ir bīstams utopisks malds.

Publicējam Īnoka Pauela runu, kas 1968. gadā deva cerības vienkāršajiem angļiem, bet palika nesadzirdēta Leiboristu vadītās valdības gaitenīs.

Runa “Asiņu upes” 2. lpp.

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam “DDD”!

Īpašs paldies par ziedotajām summām jūnijā:

Andrim Rubinam – par 30 eiro

Donaldam Āboliņam-Ābolam – par 10 eiro

Edgaram Bindemanim – par 101 eiro

Ēvaldam Dreimanim – par 115 eiro

Ikaram Žīguram – par 20 eiro

Magnusam Dzirvinskim – par 30 eiro

Paldies lasītājiem par labajiem vārdiem, ziediem un kārumiem!

VĒSTULE

GAN TIE ĒDA, GAN TIE DZĒRA, NEZIN TIK, KAS JĀDARA...

Māris Lācis

No bērnības gadiem atceros spēli – rotaļu par Ādama septiņiem dēliem, kurā visi dalībnieki cenšas vienlaikus atdarināt kāda parādītu rīcību, bet iepriekš nezina, kas būs jādara. Kopš t.s. “Trešās atmodas” taisnīguma sajūtu zaudējušais latviski runājošais pūlis dara tā, ka 4. maija režīms ir nonācis pilnīgā strupceļā. Sabiedrības degradācija ir gājusi tikai plašumā. Teju 30 gadus es neredzu šeit latviešu tautu kā tādu, kas būtu spējīga veikt cildenus darbus.

Jautājums ir par to, vai varēja būt citādi? Bez šaubām! Bet nacionāļkomunistiem, civilokupantiem un viņu līdzstrādniekiem ne prātā nenāca atdot varas grožus represētajiem latviešu sirdsapziņas cietumniekiem. Nedod, Dievs, gaismā tad nāktu visas pret mūsu tautu sastrādātās negēlības.

8. maijā Latvijas Radio 1. programmā nejauši dzirdēju mācītāja Tēraudkalna sniegto informāciju par to, ka tās dienas vakarā plkst. 19.00 Anglikāņu baznīcā notikšot pasākums, kas veltīts latviešu un krievu samierināšanai – nožēlai un piedošanai. Pasākuma moto: “8/9: vārdi pāri atmiņu plaisai.” Izmantojot izdevību, nolēmu to apmeklēt. Uz atvērtajām baznīcas ārdurvīm bija piespraustas (latviešu un krievu valodā) informatīvas lapas, kurās minēti pieteiktie runātāji: Deniss Hanovs (redzēts LTV 7 vadītajās diskusijās – šis kanāls jau sen pilnībā pārgājis krievvalodīgo rokās), Mārtiņš Eihe, Pāvils Levuškāns, Jana Jerumane-Grīnberga (bijusī trimdas garīdzniece), kas tagad uzturoties Staicele.

Nosēdies dievnama pēdējā solū rindā, vēroju apkalpojošā personāla rosīšanos, uzstādot mikrofonus, filmēšanas kameras, noskaņojot sintezatoru. Iekštelpas kreisajā pusē viesmīlis kārtēja ciena galdus, pa labi dega baltas sveces. Jauns krievs visiem apmeklētājiem dāvāja akmens šķembu gabaliņus, kuri jāpatur pie sevis līdz pasākuma beigām. Tikai neizpratu šīs mazošanās būtību.

Pa galvu šaudījās nelāgas domas – jutos ne savā ādā. Vai tas jau būtu latviešu tautas bērū iestudējums?

Pasākuma organizatori bija manāmi noraizējušies par mazo apmeklētāju skaitu – labi, ja bija ieradusies pārdesmit interesentu. Varbūt nevienam tas neinteresē – aizņemti ar privātām darišanām. Nezinu. Tad pie manis pienāca, cik nopratu, šis baznīcas vadītāja un lūdza pārsēties tuvāk altārim. Iepriekš nojauzdams, ka lietas šeit netiks sauktas istajas vārdos, teicu, ka laikam esmu šeit nevēlama persona. Viņa bija nedaudz izbrīnīta, bet tomēr mani uzklauzīja. Īšajā dialogā es viņai minēju, ka latvieši ir tas upurjērs, kuru var sist krustā. Man kā latvietim ciniski tiek piedāvāts no baltas lapas veidot attiecības ar manas tautas ienaidniekiem n-tās paaudzēs. It kā nebūtu bijis Molotova-Ribentropa pakta, Baigā gada (1940.–1941.) un visa pēc tam sekojošā murga – līdz pat šai dienai.

Domāju, ka viņa saprata mūsu tautas neapskaužamo likteni. Šķiroties es viņai iedevu laikraksta “DDD” 15 gadu jubilejas eksemplāru. Viņa solīja aizlūgt par mani un visu mūsu tautu.

Krievi, atšķirībā no vāciešiem, ļoti baidās uzņemties kolektīvo atbildību par genocīdu pret daudzcietušo latviešu un citām impērijā iekļautajām tautām. Atrunāšanās, ka viņi arī, lūk, esot cietuši no lielnieku režīma, ir galīgi nepieņemama. Pēc viņu loģikas, Baltijas tautas pašas ir līdzvainīgas savās nedienās. Kur vēl lielāka nekaunība!

Tuvojoties kartējām pašvaldību viltus vēlēšanām, gribējās pašmāju “pūļa patriotiem” teikt: “Par maz vēl esat krāpti, mānīti un baroti ar tukšiem solījumiem. Vai 4. maija seriāls nav vēl piegriezies?” Labi situētie Slāvlatvijas mankurti! Godu un cieņu esat apēduši un nodzēruši? Tas, ka mūsu zeme iet bojā, uz jums neattiecas?

Dariet tā, kā to dara LNF un laikraksta “DDD” mazais kolektīvs!

“ASINŪ UPES”

Īnoka Pauela runa 1968. gada 20. aprīlī Konservatīvās Asociācijas sanāksmē Birmingemā

Vissvarīgākā valstsvīru funkcija ir novērst vai samazināt paredzamu draudu iestāšanos. Mēģinot to darīt, sastopamies ar šķēršļiem, kas dziļi iesakņojusies cilvēka dabā. Piemēram, parasti šo draudu iestāšanās nav pierādāma, līdz tie nav reāli notikuši, tāpēc to sākumstadijā ir vieta šaubām un strīdiem – vai draudi ir isti, vai tikai iedomāti. Turklāt šie iespējamie nākotnes draudi salīdzinājumā ar ikdienas steidzamajām un neapstrīdamajām problēmām piesaista nelielu uzmanību: tādejādi politiķiem, uz nākotnes rēķina, rodas vilinājums nodarboties tikai ar neatliekamajām tagadnes problēmām. Vēl jo vairāk, cilvēki ir noskaņoti jaukt problēmu paredzēšanu ar to izraisīšanu un vēlmi radīt problēmas. Viņiem patīk domāt: ja neviens par draudiem nerunās, tad, iespējams, tie nepiepildīsies. Iespējams, šis ieradums radies no primitīvā uzskata, ka jēdziens un lieta, nosaukums un objekts ir viens un tas pats.

Jebkurā gadījumā diskusija par nopietnām nākotnes problēmām, no kurām iespējams izvairīties, pieliekot pūles šodien, ir visnepopulārākā, bet tajā pašā laikā visnepieciešamākā politiku nodarbošanās. Tie, kuri apzināti no tās izvairās, ir pelnījuši un nereti arī saņem savu pēcteču nosodījumu.

MAN NAV TIESĪBU KLUSĒT!

Pirms nedēļas vai divām es sarunājos ar kādu vidēja vecuma veltētāju, kurš ir nodarbināts vienā no mūsu nacionalizētajām industrijām. Pārmijis ar mani pāris vārdus par laikapstākļiem, viņš

Man nav tiesību vienkārši paraustīt plecus un domāt par kaut ko citu. Par to, ko viņš teica, domā un runā tūkstošiem un simtiem tūkstoši citu. Iespējams, ne visā Lielbritānijā, bet tajos apgabalos, kur jau notiek pilnīga transformācija, kas nav salīdzināma ne ar ko citu Anglijas tūkstošgadu vēsturē, šāda pārliecība nostiprinās. Ja nekas nemainīsies, 15 vai 20 gadu laikā šajā valstī būs trīspusis miljoni Sadraudzības valstu imigrantu un viņu pēcnācēju. Šos skaitļus neizdomāju es. Tie ir oficiāli dati, kurus Parlamentam iesniedza Galvenās reģistra pārvaldes pārstāvis.

TIKAI IZLĒMĪGA UN STEIDZAMA RĪCĪBA TO NOVĒRSĪS. VAI BŪS PUBLISKA GRĪBA PIEPRASĪT UN SAGAI DĪT ŠĀDU RĪCĪBU, TO ES NEZINU. ES TIKAI ZINU, KA REDZĒT ŠO VISU, BET KLUSĒT, BŪTU NEIEDOMĀJAMA NODEVĪBA.

pēkšņi teica: “Ja man būtu nauda, es nepaliktu šajā valstī.” Es izteicu nožēlas pilnu piezīmi, ka šī valdība nebūs mūžīga, bet viņš to neņēma vērā un turpināja: “Man ir trīs izskoloti bērni – diviem jau ir ģimenes. Es nebūšu mierīgs, līdz neredzēšu viņus dzīvojam ārzemēs. Šajā valstī 15 vai 20 gadu laikā melnie iebrāucēji dominēs pār vietējiem baltajiem.”

Es jau varu saklausīt neapmierinātības kori. Kā es uzdrošinos teikt tik briesmīgas lietas? Kā es uzdrošinos piesaukt nelaيمي un aizskart kāda jūtas, atkārtojot šo sarunu? Atbilde ir tikai viena – man nav tiesību klusēt par to. Kārtīgs, vienkāršs angļu puišs gaišā dienas laikā manā pilsētā man, savam pārstāvim Parlamentā, paziņo, ka viņa valsts tuvākajā nākotnē nebūs gana laba, lai tur dzīvotu viņa bērni.

KĀ ŠOS APJOMUS MAZINĀT?

Par 2000. gadu nav oficiālu, salīdzināmu datu, bet saskaņā ar aprēķiniem būtu jābūt no pieciem līdz septiņiem miljoniem imigrantu. Tā ir aptuveni viena desmitā daļa no visa iedzīvotāju skaita, tuvojoties Anglijas reģiona – Lielās Londonas – iedzīvotāju skaitam. Protams, viņi nebūs vienmērīgi sadalīti no Margates līdz Aberisvītai, no Penzansas līdz Aberdinai. Visā Anglijā būs imigrantu un viņu pēcteču apdzīvoti apgabali, pilsētas un to daļas.

Laika gaitā imigrantu pēcteču, kuri būs dzimuši Anglijā – tāpat ieradusies šeit tieši tādā pašā ceļā kā mēs pārejie –, proporcija strauji palielināsies. Jau 1985. gadā šeit dzimušie imigranti

veidos vairākumu. Tieši šis fakts rada nepieciešamību strauji rīkoties jau šodien. Situācija prasa rīcību, kas politiķiem sagādā vislielākās grūtības, jo ir politiski smaga, bet novērsīs vai mazinās nelaيمي, ar kuru sastapsies tikai vēlāku sasaukumu parlamentārieši.

“Kā šos apjomus samazināt?” – tas ir dabisks un racionāls nācīgas, kas sastopas ar šādu izaicinājumu, pirmais jautājums. Tiesa, tos nevarēs novērst pilnībā, bet ir iespējams ierobežot, paturot prātā, ka skaitļi ir ļoti būtiski: valstī ievesto svešinieku īpatsvara nozīme un izraisītās sekas ievērojami atšķiras atkarībā no tā, vai šis īpatsvars ir viens vai desmit procenti.

Atbildes uz vienkāršo un racionālo jautājumu ir vienlīdz vienkāršas un racionālas: ir jāaptur vai gandrīz jāaptur turpmāka imigrantu ieplūšana un jāveicina pēc iespējas lielāka to aizplūšana. Tā arī ir Konservatīvās partijas oficiālās politikas daļa.

Ir gandrīz neiespējami noticēt, ka katru nedēļu Volverhemptonā no ārzemēm ierodas 20 vai 30 imigranti ar bērniem, tas nozīmē 15 vai 20 papildu ģimenes dekādē vai divās. Tiem, kurus dievi vēlas iznīcināt, viņi vispirms atņem prātu. Mums jābūt ārpriecīgiem, patiesi ārpriecīgiem kā nācijai, lai pieļautu, ka ik gadu iebrāuc 50 000 apgādājamo, kas lielākoties ir materiāls turpmākajam imigrantu izcelsmes iedzīvotāju pieaugumam nākotnē. Tas ir tāpat kā noskatīties, kā nācija aktīvi krāmē pati savu bērū sārta. Cik gan traki mēs esam, ja atļaujam neprecētām personām iecelt ar mērķi šeit dibināt ģimeni ar partneriem, kurus tie iepriekš nav redzējuši!

Lai neviens nedomā, ka apgādājamo plūsma pati automātiski samazināsies. Tieši pretēji, tagadējais uzņemšanas ātrums – tik vien kā 5000 cilvēku gadā – novedīs pie turpmākiem 25 000 ►►

◀ apgādājamo ik gadu *ad infinitum*, nemaz neņemot vērā milzīgo daudzumu radinieku, kas jau atrodas šajā valstī, un, aprēķinus veicot, es pat neņem vērā nelegālo ieceļošanu.

Šajos apstākļos nekas cits nevar būt pietiekams kā tikai tūlītēja iebrucēju, kuri vēlas šeit apmesties, plūsmas samazināšana līdzniecīgai proporcijai, kā arī bez kavēšanās ir jāveic nepieciešamie juridiskie un administratīvie pasākumi.

Un es uzsveru vārdus – “kuri vēlas šeit apmesties”. Tas nav saistīts ar Sadraudzības valstu pilsoņiem vai ar iebrucējiem, kuri vēlas šeit studēt vai paaugstināt savu kvalifikāciju, kā, piemēram, Sadraudzības valstu ārsti, kas ļāvuši mūsu slimnīcu sistēmai paplašināties ātrāk, nekā tas citādi būtu bijis iespējams. Šie cilvēki nav un nekad nav bijuši imigranti.

Par reemigrāciju. Ja visa imigrācija rīt izbeigtos, tad būtu tiktu samazināts imigrantu skaita pieauguma temps un imigrantu pēcteču iedzīvotāju skaits, tomēr iespējama šī elementa lielums populācijā tāpat atstātu valstisku draudu iezīmes. Šo problēmu ir iespējams atrisināt tikai tik ilgi, kamēr ievērojamu proporciju veidos personas, kas šajā valstī ir iebrakušas pēdējo desmit gadu laikā. No tā izriet steidzamā nepieciešamība ieviest otro Konservatīvās partijas politikas elementu: reemigrācijas veicināšanu.

Neviens nevar aprēķināt, cik cilvēku dāsna atbalsta gadījumā izvēlēties vai nu atgriezties savās izcelsmes valstīs, vai doties uz citām valstīm, kurām nepieciešams darbaspēks jomās, kurās viņiem ir prasmes. Šo skaitu nezina neviens, jo līdz šim tāda politika nav īstenota. Bet es varu jums teikt, ka pat tagad šad tad imigranti no mana vēlēšanu apgabala vērsas pie manis ar lūgumu palīdzēt tiem atgriezties mājās. Ja reemigrācijas veicināšanas politika tiktu pieņemta un ieviesta ar nesalaužamu apņēmību – un iespējamās alternatīvas smagums to attaisno –, tad iegūtā iedzīvotāju aizplūšana varētu ievērojami mainīt nākotnes izredzes.

VIŅI NEZINA, KO DARA...

Trešais Konservatīvās partijas politikas elements ir nodrošināt visu pilsoņu vienlīdzību likuma priekšā un novērst diskrimināciju vai atšķirīgu attieksmi pret tiem no valsts puses. Kā ir teicis Hita kungs: “Mums nebūs ‘pirmās’ un ‘otrās klases pilsoņi’”. Tas nozīmē, ka imigranti un viņu pēcteči nebūtu jāieceļ kādā privilēģētā vai speciālā klasē; tas nozīmē, ka pilsoņim nebūtu jāatņem viņa tiesības ierobežot

citu pilsoni, kas savās privātajās darīšanās izvēlas starp vienu vai otru līdzpilsoni; tas nozīmē, ka cilvēku darbības motīvi un iemesli rīkoties vienā vai citā likumīgā veidā netiktu uzspiesti.

Nevar būt nepareizākas realitātes uztveres kā tiem, kuri skaļi un neatlaidīgi pieprasa tiesību aktus, kā viņi to sauc, “pret diskrimināciju”, – vai tie būtu pār vienu kārti metami vadošie žurnālisti (dažreiz pat no tiem pašiem laikrakstiem, kuri trīsdesmitajos gados gadu pēc gada mēģināja maldināt šo valsti par tai draudošajām, augošajām briesmām), vai tie būtu arhibīskapi, kas dzīvo pilis un neredz realitāti. Viņi to ir sapratuši pilnīgi nepareizi.

Diskriminācija un neatbilstoši apstākļi, trauksmes un aizvainojuma sajūta negulstas uz imigrantiem, bet gan uz tiem, pie kuriem viņi ir ieradušies un turpina ierasties. Tāpēc šobrīd ieviest šāda veida tiesību aktus ir kā iemest degošu sērkočiņu šaujampulverī. Vislabākais, ko var pateikt par tiem, kas to ierosina un atbalsta, ir – viņi nesaprot, ko dara.

Nav lielākas kļūdas kā salīdzināt imigrantus, kas ierodas Lielbritānijā no Sadraudzības valstīm, ar Amerikas melnajiem iedzīvotājiem. ASV melnādainie iedzīvotāji, kas tur bija, pirms amerikāņi kļuva par nāciju, tika ievesti kā vergi. Vēlāk viņiem tika piešķirtas balsstiesības un citas pilsoņu tiesības, kuru ieviešana dzīvē notiek pakāpeniski. Sadraudzības valstu imigranti ierodas Lielbritānijā kā pilntiesīgi pilsoņi. Viņi ierodas valstī, kurā nepastāv diskriminācijas starp iedzīvotājiem. Viņi nekavējoties iegūst tiesības, kuras bauda jebkurš Lielbritānijas pilsonis – sākot no tiesībām balsot un beidzot ar tiesībām saņemt bezmaksas veselības aprūpi.

Lai kādas būtu nepilnības, imigrantu problēma neuzradās likumu, valsts politikas vai administrācijas dēļ. Šo problēmu radīja tie personiskie apstākļi un nelaimīgās sakritības, kas rodas un vienmēr radīsies tādēļ, ka viena labklājības līmenis un pieredze atšķiras no cita.

Kamēr imigrantam ierašanās šajā valstī deva sen gaidītās privilēģijas un iespējas, iespāids uz vietējiem iedzīvotājiem bija pavisam cits.

Vietējie iedzīvotāji viņiem nesaprotamu iemeslu un lēmumu dēļ, kuru pieņemšanas laikā ar tiem neviens nekonsultējās, attapās kā svešinieki paši savā valstī. Viņu sievām vairs nebija vietas slimnīcās, lai dzemdētu, viņu bērniem nebija vietas skolās, viņu mājas un apkaime mainījās līdz nepazīšanai, viņu plāni un nākotnes izredzes tika sagrautas. Darbavietās viņi redzēja, ka darba devēji vilcinās imigrantu strādniekiem piemērot tās pašas

disciplīnas un kompetences prasības, kādas tiek pieprasītas no vietējiem iedzīvotājiem. Laikam ejot, viņi aizvien vairāk sāka dzirdēt balsis, kas tiem teica, ka viņi vairs nav vajadzīgi. Tagad viņi uzzina, ka vienvirziena privilēģijas tiks ieviestas ar parlamenta aktu. Tas būs likums, kurš nevar – tas nav pat likuma mērķis – aizsargāt viņus vai novērst viņu sūdzības, bet ir ieviests, lai dotu tiesības svešiniekiem, neapmierinātajiem-provokatoriem, kārt vietējos iedzīvotājus pie kauna staba par viņu privāto rīcību.

VIENA BALTA STARP MELNIEM

Pirms diviem trim mēnešiem pēc savas pēdējās runas par šo tematu, es saņēmu simtiem vēstulu, kurās parādījās pārsteidzoša, jauna un, manuprāt, draudīga iezīme. Visi parlamenta locekļi ir pieraduši pie tipiskas anonīmas korespondences, bet mani pārsteidza augstā vienkāršo un izglītoto cilvēku proporcija, kas, rakstot racionālas un labi argumentētas vēstules, uzskatīja, ka norādīt savu adresi ir bīstami, jo, piekritot manam viedoklim, tie riskētu ar sodiem un atliecību, ja kāds par to uzzinātu. Tie, kuri paši to nav pieredzējuši, nevar iztēloties, kā ir, kad jūties piederīgs vajātajai minoritātei. Šī sajūta pieaug starp vienkāršajiem angļiem, kuri dzīvo imigrācijas skartajos valsts rajonos.

Es ļaušu tikai vienam no šiem simtiem cilvēku runāt manā vietā. Pirms astoņiem gadiem kāda māja respektablā Volverhemptonas ielā tika pārdota melnajam iebrucējam. Šobrīd tajā rajonā dzīvo vairs tikai viena pensijas vecuma baltā sieviete. Tas ir viņas stāsts. Viņa karā zaudēja savu vīru un abus dēlus, tādēļ viņa savu vienīgo īpašumu – septiņu istabu māju – pārveidoja par pansionu. Sieviete smagi strādāja, un viņai labi veicās, nomaksāja hipotēku un sāka atlikt naudu pensijai. Bet tad ievācās imigranti. Ar pieaugošām bailēm viņa skatījās, kā tie apmetās aizvien jaunās un jaunās mājās. Klusā iela kļuva par vietu, kurā valda troksnis un apjukums. Diemžēl viņas baltādainie irnieki izvācās. Nākamajā dienā pēc pēdējā irnieka aiziešanas septiņos no rīta viņu pamodināja divi melnādaini iebrucēji, kas vēlējas izmantot viņas telefonu, lai sazinātos ar darba devēju. Kad sieviete atteica – šajā diennakts stundā viņa būtu atteikusi jebkuram svešiniekam –, viņa tika rupji apvainota, viņai draudēja, ka tiktu uzbrukts, ja vien nebūtu ķēdes pie durvīm. Imigrantu ģimenes mēģināja īrēt istabas viņas mājā, bet viņa vienmēr atteicās. Viņas nelielie naudas iekrājumi beidzās, un, samaksājot rēķinus, atlika vien divas mārciņas nedēļā. Kad sieviete gāja pieteikties uz rēķinu samazināšanu, jaunā meitene, kas viņu pieņēma, ieteica kundzei izīrēt daļu no savas septiņu istabu mājas. Kad kundze atbildēja, ka vienīgie cilvēki, kas ieinteresēti, ir melnādainie iebrucēji, meitene teica: “Rasu aizspriedumi jūs ne pie kā laba šajā valstī nenovedīs.” Kundzei nekas cits neatlika kā doties mājās. Telefons ir kundzes vienīgā saikne ar ār pasauli. Ģimene maksā viņas rēķinus un palīdz, kā vien var. Imigrantu piedāvāja nopirkt viņas māju par tādu cenu, kādu īpašnieks saņemtu no saviem irniekiem dažās nedēļās vai sliktākajā gadījumā dažos mēnešos.

Strādnieki pie Lielbritānijas parlamenta izteica atbalstu Īnokam Pauelam pēc viņa atlaišanas no ēnu kabineta.

Viņai ir bail doties ārā no mājas. Logi ir izsisti. Viņas pastkastītē tiek mesti ekskrementi. Kad viņa dodas uz veikalu, viņai seko plati sminoši iebrucēju bērni. Viņi nerunā angliiski, bet vienu vārdu tie zina. “Rasiste!” – viņi skandina. Sieviete ir pārliecināta, ka tad, kad jaunais Rasu attiecību likums tiks pieņemts, viņai būs jādodas cietumā. Un vai viņa kļūdās? Es sāku aizdomāties...

Citus bīstamus maldus, no kuriem cieš apzināti vai citādi aklie pret realitāti, var nosaukt vienā vārdā – “**integrācija**”. Būt integrētam kādā sabiedrībā nozīmē kļūt neatšķiramam no citiem sabiedrības locekļiem. Tā vienmēr ir bijis un būs, ja pastāv kāda īpaša ārēja atšķirība – īpaši ādas krāsa, tad integrācija ir grūti īstenojama un ilgstoša laika periodā pat neiespējama. Ir daudzi tūkstoši Sadraudzības valstu imigrantu, kas ieradušies šeit pēdējos piecpadsmit gados un kuru vēlme un mērķis ir integrēties, un katra doma un visas pūles ir vērstas šajā virzienā. Bet cerēt, ka tāda doma ienāks prātā lielajam un augošajam imigrantu vairākumam un viņu pēcnācējiem, ir absurds priekšstats, turklāt bīstams.

MAN IR ĻAUNA PRIEKŠNOJAUTA

Mēs esam uz pārmaiņu sliekšņa. Līdz šim tā ir bijusi apstākļu un apkārtējās vides ietekme, kas padarījis pašu ideju par integrāciju nepieņemamu lielākajai daļai imigrantu sabiedrības – tas nekad nav bijis viņu nodoms vai iecere. Imigrantu daudzums un ģeogrāfiskā koncentrācija līdz šim nozīmējusi, ka spiediens integrēties, kuru normālos apstākļos izjūt sabiedrības minoritāte, nedarbojas.

Tagad mēs redzam pieaugam spēkus, kas darbojas pret integrāciju, spēkus, kuras vada savtīgas intereses saglabāt rasu un reliģiskās atšķirības ar mērķi dominēt vispirms pār līdzcilvēkiem-imigrantiem un vēlāk arī pār pārējiem iedzīvotājiem.

Mākonis, kas nav lielāks par cilvēka roku, bet kas var ātri nomākt debesis, nesen tika redzēts Volverhemptonā, un tas izrādīja ātras izplatīšanās pazīmes. Šie vārdi, kuras es lietošu no vietējās 17. februāra avīzes, nav mani, bet gan Leiboristu parlamentārieša, kurš turklāt ir arī valdības ministrs:

“Sikhu kopienas kampaņa, lai saglabātu Lielbritānijai neatbilstošas tradīcijas, ir nožēlojama.

Strādājot Lielbritānijā, īpaši publiskajā sektorā, viņiem būtu jābūt gataviem pieņemt nodarbinātības noteikumus un prasības. Speciālu kopienas tiesību (vai varbūt jāsaka – rituālu?) pieprasīšana ved uz bīstamu fragmentāciju sabiedrībā. Tā ir kā rūsā. Vienalga, vai to piekopj vienas vai otras krāsas pārstāvji, tā ir stingri jānosoda.”

Mani cieņas apliecinājumi Džonam Stounhausam par problēmas izpratni un par drosmi to atzīt. Šie bīstamie elementi ar potenciālu šķelt sabiedrību, kas tika ierosināti Rasu attiecību likumā, ir viss, kas tiem nepieciešams, lai turpinātu attīstīties. Šādi mēs parādām, ka imigrantu kopienas var organizēties, lai saliedētu savus locekļus, lai agitētu un veiktu kampaņas pret saviem līdzpilsoņiem, kā arī necienītu un nomāktu pārējos, pielietojot legālus ieročus, kurus nekompetentie un nepareizi informētie tiem ir piešķiruš. Man ir ļauna priekšnojauša. Tāpat kā romieši, man šķiet, es redzu “Tibras upi putojam asinīs”.

Traģiskais un neatrisināmais fenomens, kuru mēs ar šausmām vērojam viņpus okeāna ASV, bet kas tur ir nesaraunami saistīts ar viņu vēsturi un štatu eksistenci, tuvojas mums mūsu pašu brīvas gribas un nolaidības dēļ. Patiešām, tas jau ir gandrīz noticis. Skaitliskā izteiksmē runājot, šeit būs Amerikas proporcijas vēl ilgi pirms gadsimta beigām.

Tikai izlēmīga un steidzama rīcība to novērsīs. Vai būs publiska griba pieprasīt un sagaidīt šādu rīcību, to es nezinu. Es tikai zinu, ka redzēt šo visu, bet klušēt, būtu neiedomājama nodevība.

¹ Sadraudzība (līdz 1947. gadam – Britu nāciju sadraudzība; angliiski – *British Commonwealth of Nations*) ir 1931. gadā izveidota valstu apvienība, kurā ietilpst Lielbritānija un tās bijušās kolonijas. Sākotnēji Sadraudzībā ietilpa Lielbritānija un tās domīnijas: Kanāda, Austrālijas Savienība, Jaunzēlande, Dienvidāfrikas Savienība, Nūfaundlenda un Īrija. Mūsdienās tajā ietilpst bijušās Lielbritānijas domīnijas, kas par valsts galvu atzīst Lielbritānijas karalieni, kā arī citas valstis ar dažādām pārvaldes formām un savu valsts galvu (piemēram, Šrilanka). Kopējā vēsturiskā attīstība, ciešie ekonomiskie sakari, iedzīvotāju migrācija, angļu valodas izplatība veicina tūrisma attīstību starp Sadraudzības valstīm. – Red. piez.

TIEM, KURUS DIEVI VĒLAS IZNĪCINĀT, VIŅI VISPIRMS ATŅEM PRĀTU. MUMS JĀBŪT ĀRPRĀTĪGIEM, PATIESI ĀRPRĀTĪGIEM KĀ NĀCIJAI, LAI PIELAUTU, KA IK GADU IEBRAUC 50 000 APGĀDĀJAMO, KAS LIELĀKOTIES IR MATERIĀLS TURMĀKAJAM IMIGRANTU IZCELSMES IEDZĪVOTĀJU PIEAUGUMAM NĀKOTNĒ. TAS IR TĀPAT KĀ NOSKATĪTIES, KĀ NĀCIJA AKTĪVI KRĀMĒ PATI SAVU BĒRU SĀRTU.

VAI ATDZIMST “KRIMAS KALIFORNIJA”?

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Garda: Kāpēc?

Juris Lapinskis: Tā esot jūdistu zeme – senās Hazārijas daļa – Berkuts sāk ar to.

Bet, lai šīs lietas būtu saprotamākas, ir jāieskatās padomju varas pirmsākumos. Lūk, pēc bijušā Krievijas sūtņa Latvijā Kaļuzņija teiktā, 1918. gadā no 44 Revolucionārās kara padomes locekļiem 38 bija žīdi.

L.M.: Atceros šo viņa paziņojumu. Ļevu Trocki Kaļuzņijs nosauca par poli, taču internetā publicētā biogrāfija liecina, ka Trockis ir dzimis ebreju ģimenē Ukrainā. Nu un tad?

J.L.: 1922. gadā Rozenbergs no ASV žīdu labdarības biedrības “Joint” piesvieda ideju Krievijā pie varas tikušajiem “tautiešiem” par žīdu republikas dibināšanu Krimā. Ļeņina valdības priekšsēdētāja vietnieks Lurjē šo ideju aktīvi propagandēja Krievijas valdībā, kā rezultātā Simferopolē jau tajā pašā 1922. gadā nodibināja biedrību “Agro Joint” un uz Krimu sāka pārcelt žīdus no Ukrainas, Baltkrievijas, Bulgārijas un Krievijas vidienes rajoniem. Krimā tika nodibināti 186 kibuci – kaut kas līdzīgs kolhoziem, kuros ar lauksaimniecību nodarbojās apmēram 40–50 tūkstoši žīdu.

No Palestīnas arī sabrauca ne mazums pirms tam uz turieni emigrējušo žīdu. Savukārt no Amerikas atbrauca lielie biznesmeņi, kuri gan kibucos neapmetās – tie devās uz metropolēm, kā Maskava, Ļeņingrada, Kijeva un citas lielpilsētas, ieņemdami atbildīgus posteņus un vadošus amatus.

1923. gadā “Joint” Maskavā noorganizēja lauksaimniecības izstādi, kuru apmeklēja arī jau ļoti slimais Ļeņins, kurš deva ļoti pozitīvu vērtējumu šiem pasākumiem un idejām. Izstādē tika reklamēta jaunākā amerikāņu lauksaimniecības tehnika un rādīts, kā dzīvos un strādās Krimas jaunie lauksaimnieki. Ja valdība piekritis “Joint” plāniem, biedrība kredītēs tehnikas iegādi un atbalstīs lauksaimniecisko ražošanu, aizdodot jaunajai padomju valdībai 900 000 dolāru ik gadu – ar procentu likmi 5% gadā. Padomju Krievijas valdība izlaida obligācijas un akcijas, kuras Amerikā iegādājās ap 200 ļoti bagāti cilvēki – Rūzvelts, Eleonora Rūzvelta, Hūvers, Māršals un citi. Nauda bija jāsāk atdot jeb dzēst vekselus no 1945. gada līdz 1954. gadam.

L.M.: Tātad tu runā par laiku,

kad sadarbību ar Padomju Savienību atbalstīja kāds žīdu izcelsmes superbagātnieks – Federālo rezervju sistēmas faktiskais tēvs Bernards Baruhš. Viņš kopā ar Armandu Hammeru un Viljamu Averelu Harimanu tika uzaicināts atjaunot padomju tautsaimniecību. Viena no pirmajām amerikāņu uzceltajām fabrikām bija traktoru rūpnīca Harkovā. Lieliski! Bez traktoriem šeit sāka ražot arī tankus, bruņmašīnas un citu kara tehniku.

J.L.: Es turpināšu ar skaitļiem. Ja 1920. gadā Maskavā dzīvoja tikai 28 000 žīdu, tad pēc sešiem gadiem viņu bija jau 130 000 – un visos svarīgākajos amatos, pozīcijās, it visur. Jau teicu, no Amerikas biezā slānī atbrauca dižcilīgi žīdi, bet vienkāršos austrumniekus sadzina jaunizveidotajos kolhozos Krimā. Skumīgākais, ka Krimā, kur no seniem laikiem dzīvojuši Krimas tatāri un vēl citām tautām piederīgie, sākās starpnacionālās naida izpausmes. Un ne jau tā – iedod kādam pa degunu; tur notika pamatīgas šaušanās, jo atbraukušie radīja vietējiem ne tikai konkurenci, bet arī citas sadzīviskas neērtības un sāka aizņemt viņu dzīves telpu... Žīdus sāka lamāt par žīdiem...

Aivars Garda: Krieviski vārdam “žīds” ir negatīva pieskaņa, atšķirībā no latviešu valodas. Mums ir jāvienojas, ka mūsu sarunā lietotais termins “žīds” nekādā gadījumā nav ar nievājošu vai citādi neglītu nozīmi.

J.L.: Protams.

A.G.: Bet mans jautājums – vai Staļins Krimas tatārus izsūtīja pēc savas izvēles, vai arī kāds piespieda to darīt?

J.L.: Tas ir stipri plašāks jautājums.

KRIMA – KĀ TRIGERPUNKTS

Juris Lapinskis: Vispirms, šo nesaskaņu dēļ, kas radās ar Krimas tatāriem, kuri Krimā dzīvoja jau vismaz kopš 14. gadsimta, Staļins nodibināja Ebreju nacionālo apgabalu ar galvaspilsētu Birobidžanu. Tā ir skaista vieta, kur satek divas upes – Bira un Bidžana. Netālu no Amūras. Šis apgabals ir gandrīz divreiz lielāks par Latvijas teritoriju, turklāt puse ir kalni, puse līdzenums, klimats apmēram tāds pats kā Latvijā, tikai mazliet kontinentālāks. Pēc tam pat iedeva autonomas republikas statusu. Taču... izrādās,

ka arī tur viņi negribēja dzīvot. Uz savu autonomo republiku pārcēlās vien 3400 no 47 000, kuriem tika iedoti pārcelšanās pabalsti, – diemžēl.

Ar Birobidžanu nebija apmierināts Rotšildu klans. Rotšildiem nepatika arī Krima, laikam teritorija par mazu. 1917. gadā tika parakstīta Balfūra deklarācija, kurā toreizējais britu ārlietu ministrs Artūrs Balfūrs paziņoja bankierim Valteram Rotšildam, ka britu valdība atbalsta cionistu plānus Palestīnā.

Tikmēr Padomju Savienībā lietu sarežģīja vairāki nopietni faktori. Tāds sākums, ka no Palestīnas atbraukušie žīdi runāja ivritā, bet vietējie – jidišā, sadzīves līmenī lielas problēmas neiztaisīja, bet valdība (čeka) pirmos sāka uzskatīt par “ārzemju aģentiem” un faktiski padomju varas ienaidniekiem. Kad 1929. gadā sākās “kolektivizācija”, cionistu prieki Krimā jau sāka pārvērsties par bēdām. Sākās tās pašas izsūtīšanas un represijas, kādas atceramies 1940. gadā Latvijā – faktiski, viņuprāt, Birobidžana tā pati “Sibīrija” vien ir...

Padomju Savienības žīdiem tika pārņemts pārlieku liels nacionālisms un pārlieku pārticīga dzīve, kā rezultātā 1937. gadā Krimā viņu skaits samazinājās uz pusi. Vācu okupācija “patīrija” Krimu vēl vairāk.

Tomēr cionistu plāni bija daudz tālejošāki – viņi gribēja, lai ne tikai Krima, bet arī teritorija gar Melno jūru līdz pat Abhāzijai (Sočus ieskaitot) un Hersonas un Odesas apgabali kopumā tiktu pasludināti par neatkarīgu žīdu valsti. Turklāt neatkarīgajā valstī nedrīkstētu būt svešzemju, tas ir, PSRS karaspēks – tāpat Sevastopoles Jūras kara flotes bāze jālikvidē, lai būtu demilitarizēta zona. Amerikas cionistu organizācijas (ne tikai jau pieminētā “Joint”) vēlējās “Krimas Kalifornijas” izveidošanu, ko Teherānā 1943. gada 2. februārī Rūzvelts sarunās ar Staļinu pieprasīja kā kompensāciju par 2. frontes atvēršanu Eiropā pret Hitleru. Rūzvelts pat draudēja Staļinam pārtraukt kara tehnikas, pārtikas un citas piegādes pēc lendlīza līguma, ja netiks izveidota “Krimas Kalifornija”, jo, redz, žīdu lobijs un kongresmeņi ir ļoti norūpējušies par žīdu likteni Krimā. Tāpēc arī desanta izcelšana Normandijā tika aizturēta vairāk nekā par gadu, jo amerikāņi saprata, ka visas Eiropas nonākšana PSRS okupācijā būs lielāks zaudējums nekā “Krimas Kalifornijas” neno-dibināšana – to viņi cerēja nenomaksāto vekselu dēļ atgūt vēlāk.

Lūk, tad Staļins arī ķērās pie Krimas tatāru izvešanas uz Kazahstānu un Vidusāzijas republikām, kā iemeslu minot tatāru sadarbošanos okupācijas laikā ar hitleriešiem un nelojalitāti pret padomju varu, kaut gan istie iemesli, manuprāt, bija šis “Krimas Kalifornijas” jautājums. Tādējādi “sabiedrotajiem” tika demonstrētas “tēvišķās rūpes”, novēršot starpetnisko spriedzi, jo apkārtne ap Staļinu bija gauži cionistiska.

Līga Muzikante: Kāpēc tu tā domā?

J.L.: Kas bija “Lielrabīns” – Staļina labā roka? Lazars Kaganovičs! Ukrainas cionists, kurš aktīvi piedalījās Golodomorā (skat.: wikipedia.org) un kuru pat pie

sienas nepielika, un kuru Staļins piedāvāja par Izraēlas prezidenta kandidātu – Amerikas cionisti šajā amatā gribēja redzēt PSRS Ebreju antifašistiskās komitejas priekšsēdētāju Mihoelsu, kurš esot sabijis ASV, kur agitējis par naudas vākšanu palīdzībai PSRS žīdiem. Staļins bija sprukās. Tad acīmredzot viņš saprata cionistu tālejošos un istos mērķus – tos, kurus Igors Berkuts atklāj savos priekšlasījumos un uzstāšanās reizēs.

ZIŅU PORTĀLĀ “OBOZREVATEL.COM” IR PUBLICĒTA INTERVIJA AR BERKUTU, KURĀ VIŅŠ SKAIDRI UN GAIŠI IZSTĀSTA VISU, KAS UN KĀ. UKRAINĀ TIKŠOT VEIDOTA JAUNĀ JERUZALEME.

Aivars Garda: Tāpēc tūlīt pēc Staļina nāves Hruščovs Krimu esot pārreģistrējis uz Ukrainu, lai kaut kā juridiski aizietu no šīs problēmas. Vai, tavuprāt, šī versija ir ticama?

J.L.: Jā, šīs tiešām bija viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc Krima nonāca Ukrainas PSR pakļautībā, jo līgumi bija ar Krievijas PFSR (tagad Krievijas Federācija).

A.G.: Tagad daži stāsta, ka Putinam ļāva paņemt Krimu tāpēc, lai amerikāņi tagad varētu piedzīt vekselus...

J.L.: Krievija Krimu amerikāņiem neatdos. Ar garantiju neatdos.

“DEBESU JERUZALEME” – MĪTS VAI REALITĀTE?

Līga Muzikante: Cik saprotams, no Krimas pārvēršanas par jauno jūdu valsti nekas nesanāca. Vai tāpēc tika dibināta Izraēla?

Juris Lapinskis: Vispirms Staļins nodibināja Birobidžanu...

L.M.: Jā, tu jau to stāstīji, ka arī Birobidžana neapmierināja cionistus.

J.L.: Tad Staļins viltīgi atgādina par 1897. gadā Bāzelē notikušās konferences lēmumiem par žīdu valsts radīšanu Palestīnā, cerēdams, ka pēc neveiksmes ar Tālo Austrumu žīdu republiku un “Krimas epopejas” izdosies nomierināt cionistu prātus kaut uz laiku.

L.M.: Visbeidzot, 1947. gada nogalē ANO pieņēma rezolūciju ar aicinājumu izveidot žīdu valsti britu vēl joprojām kontrolētajā, arābu apdzīvotajā Palestīnā. Izraēlas Neatkarības deklarācija publiski tika pasludināta jau pēc pusgada – tikai stundu pirms britu Palestīnas mandāta beigām. Pāris minūtes vēlāk jauno Izraēlas Valsti oficiāli atzina ASV un trīs dienas vēlāk arī PSRS. Tad sākās pirmais arābu–žīdu karš...

J.L.: Izraēla faktiski tika nodibināta ar Staļina svētību. Problēmas un sarežģījumi, protams, ar to nebeidzās. 1953. gadā Padomju Savienībā no Izraēlas ieradās Golda Meira (viņa pati ir no Kijevas un dzīvojuši Odesā) un divu nedēļu laikā noorganizēja divus mītiņus, savācot katrā pa 50 000 demonstrantiem, kuriem galve-

nā prasība bija izpildīt saistības pret Ameriku – nodibināt “Krimas Kaliforniju”.

L.M.: Nu, labi, visiem gribas savu valsti, kurā valdītu miers un izaugsme. Izraēla – pareizi vai nepareizi – ir nodibināta, izraisot plašus terorisma viļņus. Tur iet karsti. Bet kāpēc tagad tāds uztraukums par Ukrainu, kuru atkal it kā esot iekārojuši cionisti? Vai viņi vēlas bēgt no Palestīnas?

J.L.: Jau pieminētais Igors Berkuts Ukrainu sauc par Jauno

Jeruzalemi. Viņš lepni paziņo – kad Dņepropetrovskā un Odesā pie saullēkta vienlaicīgi ieska-nēšies tauru skaņas no āža raga, tad tas būs sveiciens Debesu Jeruzalemei, žīdiem apsolutajai zemei. Tam esot jānotiek ap 2027. gadu. Pēc Berkuta teiktā, Jaunajai Jeruzalemei ir jāklūst par žīdu uzplaukmes centru. Lielākās banku un transnacionālās kompānijas došot milzīgas naudas un nodrošinās “Debesu Jeruzalemes” projektam vajadzīgās tehnoloģijas. Berkuts atzīst, ka tā ir praktiska atbilde bijušajam ASV valsts sekretāram Henrijam Kisindžeram un palestīniešu pāreģim netaikamam Seiham Jasinam par to, ka jau 2020. gados žīdiem dzīvošana pašreizējā Izraēlas teritorijā kļūstot neiespējama apkārtējo musulmaņu agresivitātes, dabas anomāliju un draudošās pravieša Daniela pareģotās “Pēdējās Kaujas” dēļ.

Aivars Garda: Ja tā ir taisnība, ko saka Berkuts, tad kāpēc Krievijas televīzijā, piemēram, Vladimira Solovjova un citos raidījumos, ir strīdi starp Krievijas pārstāvjiem un ukraiņiem? Nevienā raidījumā tas, ko tu stāsti, nav izskanējis. Kāpēc?

J.L.: Tā tikai vēl trūka, lai kādi te sāktu buntoties, lai sāktu pagrīdē organizēt kaut kādu pretestību, lai rastos kaut kādas bruņotas grupas un cilvēki Ukrainā un Krievijā sāktu saprast, ka viņiem nekas nepieder un nepiederēs!

A.G.: Bet Ukrainā jau to zina – Berkuts skaidri un gaiši par to stāsta un pauž atbalstu publiski. Mūsu lasītāji arī var par to pārliecināties, internetā “ieklikšķinot” krieviski “Berkut Igor”.

J.L.: 99 procenti nezina neko, lai cik tas jocīgi neizklausītos.

A.G.: Nezina vai netic?

J.L.: Abi – i nezina, i netic. Un bailes ir vēl trešais – bailes, ka tik nenotiek kaut kas vēl trakāks! Visi cer, ka nokārtosies mierīgiem līdzekļiem miermīlīgā gaisotnē...

A.G.: Bet Ukrainā jau nav nekādas miermīlīgas gaisotnes!...

J.L.: Igors Berkuts stāsta, ka Ukrainā šodien valdot cionisti – viņiem esot gan vara, gan teikšana. Viņš atklāj, kas tur notiks, un man tas liekas diezgan ticami.

Turpmāk vēl...

Sagatavoja Līga Muzikante

Igors Kolomoiskis, bijušais Dņepropetrovskas apgabala gubernators un ietekmīgs oligarhs, Dņepropetrovskā uzcēla pasaulē lielāko sinagogu.

TAUTAS VIENOTĪBU MEKLĒJOT

Saruna ar LU Humanitāro zinātņu fakultātes Latvistikas un baltistikas nodaļas Baltu valodniecības katedras vadītāju profesori Lidiju Leikumu

Turpinājums no iepriekšējā numura

VIENAI TAUTAI DIVAS VALODAS

DDD: Pirms mēģinām izprast, ko varam darīt, lai mainītu situāciju, gribu dzirdēt no jums, vai šodien Latgalē ir sava valoda vai latviešu valodas dialekts? Un, ja latgalieši un latvieši ir viena tauta, vai ir iespējams, ka vienai tautai ir divas valodas?

Lidija Leikuma: Būtu labi, ja tas jau būtu mūsu sociolingvistu (valodas politiķu, juristu) korekti izpriests un vispārējam lietojumam piedāvāts – kaut vai līdzīgi kā par etnonīmiem “latgalis” un “latgalietis”. Tomēr tā nav. Var izteikt tikai kādus valodniecības vispārējās nostādnēs balstītus apsvērumus, un sākt varam ar mūsdienās parastāko: valodas un dialekta šķiruma pamatā ir rakstu esamība vai neesamība. Valodai ir runas un rakstu forma, dialektam – runas forma. Kā jau minēju, latgaliešiem sava rakstu

cijas vienotība? Acīmredzot kādam (kādiem) ir labāk, ja pastāv ieilgusi nenoteiktība, neskaidrība, var taču kārtējo projektu virzīt, kārtējo pētījumu taisīt – saņemt par “pētījumiem” maksu un dzīvot zaļi varbūt visu savu radošo mūžu. Skarbi teikts, bet tā sanāk...

DDD: Bet tautai no tā nekāda labuma nav...

L.L.: Un tautai nekā.

DDD: Ja mēs salīdzinām tautu ar lielu ģimeni, vai varam teikt, ka latvieši tika sadalīti labajos, pareizajos un....

L.L.: ...pabērnos. Jā, tā ir. Atceros, kā pēc mūsu izlolotā izdevuma “Latviešu izlokšņu teksti” (2015), kas ir dažādu Latvijas pušu teicēju audioieraksti ar komentāriem, NRA žurnāliste uzdeva jautājumu, vai Latgale būtu bērns ar īpašām vajadzībām? Atbildēju noliedzoši, jo latgalietis nav bērns ar īpašām vajadzībām, bet latgalietis diemžēl visbiežāk ir kā pabērns mātei Latvijai. Latgalietim neko īpašu jau arī nevajag, vienīgi par pabērnu viņu turēt nevajadzētu. Viņu nedrīkst

mācētu par savu uzvārdu pastāvēt, bet vietas nosaukumam vajadzēja būt Stradi. Abu dialektu skaņu atbilstmēs “a” un “o” lietojums nesakrīt: vieni saka “lobs”, otri – “labs”, tāpēc latgaliešu *Strodiem* bija jāpārvēršas par *Stradiem*. Tāpat kā *Vonogiem* par *Vanagiem*, *Žogotām* par *Žagatām*, *Lozdām* par *Lazdām* u. tml. Un tas, tikai par vienu patskani runājot! Lai visu konvertētu latviešu literārās valodas sistēmā, kas balstīta vidus dialektā, lai šādu Latgales vietvārdu pārskatīšanu veiktu kvalitatīvi, vajadzēja daudz kvalificētu valodnieku, bet tādu spēku nebija. Un kas tad sanāca? Pēc veiktajiem “uzlabojumiem” sanāca, ka daļa Latgales vietu nosaukumu vairs nebija derīga ne praktiskiem nolūkiem, ne zinātnes vajadzībām.

Otrs piemērs ir personvārdu sistēmas sagrozījumi. Teiksim, latgaliešu Odums dokumentos tika pārdēvēts par Ādamu. Salīdziniet nu – Ādams un Odums, vai tas ir viens un tas pats personvārds? Valodnieks teiktu, ka nav: ne izlokšnēs “ā” ar “o” mainās, ne formants “-am-” ir tas pats, kas “-um-”! Vai tas pats Pīters. Mums drīkst būt Pīters Pens, bet latgalietis Pīters nedrīkst būt, viņam jābūt Pēterim. Kāpēc? Vēl jo vairāk, ka izlokšņu “ī” mainās ar “ie”, bet ne “ē” (latgaliešu *īva* ir latviešu literārās valodas *ieva*, bet ne kāda *ēva*)! Tātad latgaliešu *Pīteri* vajadzēja pārkristīt par *Pieteri*, tikai tad konvertācija būtu korekta. Arī tādējādi to latgalisko komponentu mazināja.

1917. gada Latgales latviešu kongresa rezolūcijā solīts, ka latgaliešiem būs pilnīgas pašnoteikšanās tiesības arī valodas lietās. Sākumā tā arī bija – latgaliešu valoda tika izmantota lietvedībā, tajā iznāca prese, grāmatas, tā dominēja Latgales skolās. Sākot iet skolā, bērns drīkstēja runāt latgaliski, kā mājās. Tas ir vislabākais pedagogijas princips – turpināt to, kas mājās. Tā arī pēc visu autoritatīvāko pedagogijas klasiķu atzinumiem. Es personiski līdz pirmajai klasei nezināju citas latviešu valodas kā tikai savu latgalisko. Kad mani atveda uz pirmo klasi un jautāja: “Kā tevi sauc?” – atbildēju: “Līdeja Leikuma.” (Un manu vectēvu sauca par Odumu, kaut tēva dokumentos rakstīja, ka viņš ir Ādama dēls.)

Tātad skolā bija sevi jāpārvar, jo skolotāji runāja tai citādajā latviešu valodā. Bet kāpēc mani (un manus klasesbiedrus arī, protams!) nedrīkstēja lēnītēm radināt pie tā, ka, lūk, tagad pāriesim uz ko citu, ka citur Latvijā ir vēl kāda cita latviešu valodas forma. Tā lēnītēm adaptēties visā. Bet, nē – bija jāmetas kā aukstā ūdenī! Un tad brīnāmies par bērnu agrīniem kompleksiem, kas daļai nepāriet līdz mūža beigām. Vēl citiem – modificējas, taču tas atkal būtu citas sarunas temats...

DDD: Tas jau rada arī nevienlīdzīgus apstākļus, jo bērnam ne vien jāapgūst mācību viela, bet ir jāiemācās vēl arī jauna valoda.

L.L.: Jā. Jo nebija aklimatizācijas posma, tādas iespējas nebija.

Tas latgaliskais, tas dzimtais, kas no mājām līdzī ņemts, ienākot pirmajā klasē, izrādījās nederīgs, tas bija jāpamet aiz skolas sienas. Šādi – visā Latgalē, varat iedomāties?

Kāpēc lai es neatsauktos līdzīgi, ja man galīgi kāpj uz papēžiem? Latgaliešus apsaukā par čangāliem, tas ir jauns 20.–30. gadu lamuvārds. No Vidzemes ienācis, jā, bet modificēts un pārdresēts uz latgalieti. Visi zina slāviešus un čangaliešus no “Mērnieku laikiem” Piebalgas pusē, bet čangalieti par čangali nesauc. 20.–30. gados, kad mums jau bija mūsu vienotā valsts, no Latgales uz citiem Latvijas novadiem kalpi nāca bariem: mājās viņiem bija mazas zemītes un uz tām kuplās saimes nevarēja izdzīvot. Gājējs no Latgales bija grāvracis, bija linu kultiņtājs, meitas – kalpones, mājstrādnieces, un viņus diemžēl pārnovados bieži izsmēja. Bija jau arī tie latgalieši “jocīgi” – piektdienās negribēja gaļu ēst, svētdienās – ballēties u. tml.

DDD: Mēs taču esam viena tauta, kas nodibināja savu valsti, un tas ir nesaprotami, kā viena tauta var iekšēji pati sevi kolonizēt.

L.L.: Par šīm lietām būtu atklāti jārunā, nevis jāturpina kļūst un kāda naida reizē apsaukāt, bet zemapziņā turēt – nē, tas ir čangalis, tas nav pilnvērtīgs latvietis. Bet viņš taču ir pilnvērtīgāks par pilnvērtīgu!

Es vienmēr saku – visdziļāko cieņu ir pelnījis tas cilvēks, kurš, dzīvodams šķirti no pārējiem latviešiem, nav pārtautojies, slavizējies, bet palicis savā latvietībā. Jā gan, latvietībā! Savā vietējā latvietībā un savā vietējā latviešu, respektīvi, latgaliešu, valodā! Tai, protams, klāt nākuši arī slāvismi (nevajag domāt tikai par krievu valodu, slāvismos ietilpst arī polonismi, baltkrievismi) – Žēčospolitas sastāvā Latgale

atradās līdz 1772. gadam. Un atkal – ar ko polonisms ir sliktāks par ģermānismu? Ja gribam ļoti lielu valodas tīrību, ņemsim visu nopietni un vajadzīgajās konsekvencēs.

MUMS IR JĀIEPAZĪST SAVA TAUTA NO JAUNA

DDD: Man šķiet, ka ar vienkāršu parunāšanos šo situāciju nevar atrisināt.

Lidija Leikuma: Jā, ir jābūt valdības paustām oficiālām nostādnēm par latgaliešu valodas vietu Latvijā, par tās atgriešanos skolās. Ne varmācīgā veidā, protams. Pret mācīšanos tikai latgaliski paši latgalieši iebilstu – daudzi, tā teikt, ir “pārkrašoti”.

Vispār latgalieši atrodas starpstāvoklī, kad savējais vēl nav pilnībā aizmirsts, bet arī jaunais vēl nav pilnībā pārņemts. Francis Kemps teicis – lai aizlidzinātu to, ko radījusi 300 gadu nošķirtība, jaunus 300 vajadzēs. Tik daudz varbūt arī nevajadzēs, bet, ja ar šādiem jautājumiem valsti netiek pietiekami strādāts, ātri gaidīt labus rezultātus būtu naivi.

DDD: Es domāju, ka par nācijas vienotības stiprināšanu būtu nepieciešams domāt latviešiem ne tikai Latgalē, bet arī pārējā Latvijā. Varbūt latgaliešu valodu vajadzētu mācīt ne tikai bērniem Latgalē, bet arī citur Latvijā?

L.L.: Vismaz mācēt izlasīt latgaliski rakstīto vajadzētu, protams, visiem – latgaliešu valoda taču ir latviešu valoda! Bet sākumam pietiktu ar korektas informācijas par Latgali, latgaliešiem, viņu devumu Latvijas kultūras vēsturē parādīšanos visur.

DDD: Tas būtu jā māca ne tikai latgaļu bērniem, bet visiem latviešiem, jo esam taču viena tauta?

ES VIENMĒR SAKU – VISDZILĀKO CIEŅU IR PELNĪJIS TAS CILVĒKS, KURŠ, DZĪVODAMS ŠĶIRTI NO PĀRĒJIEM LATVIEŠIEM, NAV PĀRTAUTOJIES, SLAVIZĒJIES, BET PALICIS SAVĀ LATVIETĪBĀ. JĀ GAN, LATVIETĪBĀ! SAVĀ VIETĒJĀ LATVIETĪBĀ UN SAVĀ VIETĒJĀ LATVIEŠU, RESPEKTĪVI, LATGALIEŠU, VALODĀ!

tradīcija pastāv kopš 18. gadsimta.

To, ka vienai tautai var būt divas valodas, pierāda kašubi. Viņi ir poļi, un tomēr tiem ir arī sava – kašubu – valoda (ne dialekts!); par to diskusijas tāpat ilga gadu desmitiem. Latvieši ir viena tauta ar divām rakstu valodām. Arī latgaliešu valoda ir latviešu valoda!

DDD: Kas būtu jādara, lai situācija mainītos, lai latgalieši nejustos atstumti un latvieši beidzot kļūtu vienota tauta?

L.L. Nekas būtiski nemainīsies – ne reģionā, ne valstī –, iekams Latvijā nebūs skaidras, oficiāli paustas nostājas: kas tad ir tā latgaliešu valoda un kur tā lietojama? Teiksit, Valsts valodas likumā ir ierakstīts – “vēsturisks latviešu valodas paveids”, bet taisni tāds pats latviešu valodas paveids, tikai ar plašāku lietojumu, ir latviešu literārā valoda. Izloksne, dialekts, valoda? – šiem neauglīgajiem minējumiem jau sen bija jārod risinājums. Mūsu sociolingvistiem (valodas politiķiem, juristiem) jau sen bija jāvienojas un oficiāli jāpasaka savs viedoklis, lai visiem atvieglotu dzīvi. Mums taču ir Valsts valodas centrs, Latviešu valodas aģentūra, komisijas, kas var par to lemt. Kāpēc šādas institūcijas klusē, ja mums patiešām rūp nā-

Latvijā turēt par pabērnu, un tad jau viss risinātos!

CENTIENI IZLABOT “NEPAREIZOS”

DDD: Tātad problēma ir valstiskā līmenī? Vai uzskats, ka Latgale un latgalieši tiek diskriminēti, ir pamatots?

Lidija Leikuma: Diemžēl. Un vārda “diskriminācija” izpratnē es ietvertu arī jēdziena “kolonizācija” izpaudumus...

DDD: Vai tad pārnovadu latvieši ir kolonizējuši latgaliešus?

L.L.: Zināmā mērā tā sanāk. Kļūstot par vienotas valsts locekļiem, kas notika? Mūsu – latgaliešu – vietvārdi izrādījās “nepareizi”, tos vajadzēja citā fonētiskā un pat gramatiskā sistēmā pārlīkt. Pati par to esmu rakstījusi, referējuši. Tas nozīmēja, ka latgaliešu skaņu sistēma vairs nederēja, vajadzēja pārlikt vidus dialekta atbilstmēs – diez kāpēc nelikās svarīgi, ka gan poļu, gan krievu laikos latgaliešu vietu nosaukumi tika pierakstīti un oficiāli lietoti vietējo latviešu runātajās skaņās un formās. Vai tas valsts vienotībai kādu labumu deva? Nē, jo tika vairots haoss.

Piemēram, uzvārds Strods drīkstēja palikt, jo ikviens Strods

BIOLOĢIJAS UN CITU LIKUMU ATGĀDINĀJUMS

ATKLĀTA VĒSTULE

Valsts prezidentam Raimondam Vējoņa kungam

Par Valsts prezidenta kancelejas darbinieku muļķošanas un prezidenta samierināšanos

2016. gada 9. jūnijā nosūtīju Jums iesniegumu "Par beztiesiskumu, kas valda Latvijā". Saņēmu no Valsts prezidenta kancelejas tādu atbildi, kādu var uzrakstīt tikai cilvēki ar ierobežotām prāta spējām.

2016. gada 28. novembrī Jums nosūtīju iesniegumu "Par tiesu negodīgu rīcību Latvijā". Jūsu kancelejas darbinieku atbilde uz manu iesniegumu radīja kārtējo šoku. Ieva Viļuma ir uzrakstījusi bezsaturīgu savārstījumu, kurš nesatur atbildi ne par vienu iesniegumā minēto problēmu. Šādu idiotisku atbildi ir parakstījusi Kristīne Jaunzeme.

PAR TIESU SISTĒMU

Esmu spiests īsumā atkārtot iesniegumā rakstīto:

"Vispirms Jums atgādinu, ka vislielāko ļaunumu, nelietību pēc komunistiskā režīma Latvijai un latviešu tautai, manuprāt, nodarīja **Aivars Endziņš** un **Valdis Birkavs**, zināmā mērā apmūļķojot AT deputātus, atjaunojot Satversmes 84. pantu par tiesnešu ievēlēšanu uz mūžu."

Cik noprotams **I. Bičkovičs** savas tiesneša darba gaitas sācis kā Aizkraukles tiesas tiesnesis. Zināmas pārdomas izraisa laikraksta "Diena" 2008. gada publikācija "Mašīnu sadedzināja, galvu solīja nogriezt". Tajā bija stāsts, kā reketis nolēmis izrēķināties ar Aini Čaunānu, ja nepildīs viņu prasību, tajā skaitā maksājumu 1000 dolāru mēnesī. Rīgas apgabaltiesa, izvērtējot savāktos pierādījumus, četrpadsmit notiesāja, piespriežot cietumsodu no 5 līdz 8 gadiem, par virkni nodarījumu, arī par grupā izdarīto

izspiešanu. Reketieri pārsūdzēja tiesas spriedumu Augstākajā tiesā, kur šī jautājuma izskatīšanu veica Aija Branta, I. Bičkovičs un E. Pupovs. Iepriekšējās instances spriedums tika daļēji atcelts un ievērojami samazināts cietumsods. Līdz ar to trīs no četriem iepriekš notiesātajiem tika atbrīvoti tiesas zālē.

Ļoti neizprotama bija Augstākās tiesas priekšsēdētāja kandidāta izvēle?! 2008. gadā presē parādījās informācija, ka tā saucamajos **čekas maisos** esot atrasta 1983. gada 4. novembrī noformēta aģenta kartīte ar I. Bičkoviča vārdu un atzīmēts segvārds "Raitis".

Protams, tiesai, izskatot šo lietu, nav bijis pamata uzskatīt I. Bičkoviča sadarbību ar VDK par pierādītu. Tas mani nepārsteidz, jo tāda bija tā laika un ir mūsdienu tiesu prakse. Pārdomas izraisa arī viņa LR pilsonības ieguve.

Skaidrību, kādi spēki noteica I. Bičkoviča kļūšanu par AT priekšsēdētāju, man viesa publikācija "Informācijas paraugstunda". Manas personīgās domas – I. Bičkoviča kļūšana par AT priekšsēdētāju ir kādu tautai naidīgu spēku nelietības kalngals.

Tagad par tiesu sistēmu kopumā. Ja neklūdos, 2002. gada 22. martā, Valsts prezidente Vaira Vīķe-Freiberga, uzrunājot Saimeas Aizsardzības un iekšlietu komisijas locekļus, teica skarbus vārdus par tiesu sistēmu: "Ir daudz tiesnešu, kuru spriedumi, kā to parāda masu mediji par to un katram iedzīvotājam redzams, ir uzpirkti, nesaskan ar elementāro cilvēku izpratni, kas ir taisnīga tiesa zināmā situācijā,"... "bet tiesas, kas ir atliktas

apsūdzēto slimību dēļ, kļūst par cirku." Tāpat Valsts prezidente norādīja, ka ir shēmas, kas tiesas varas pārstāvjiem ļauj sadarboties, nobēdzināt pierādījumus un saņemt kukuļus.

Šīs kritikas dēļ LTB prezidents Ivars Bičkovčs nolēma sasaukt tiesnešu ārkārtas konferenci. Tā esot bijusi iespaidīga tiesnešu protestācija.

To, ka Valsts prezidentei bija pamats teikt tik skarbus vārdus, liecina 2002. gada fakti – **tiesām pilnīgi vai daļēji uzticējās 40% iedzīvotāju, pilnīgi vai daļēji neuzticējās – 55%.**

2005. gadā Valsts prezidente atkal bija teikusi skarbus vārdus: "Mani kā prezidenti pārsteidz tas, ka mums ļoti nozīmīgi noziegumi beidzas ar tiesas spriedumiem, kas ir par labu apsūdzētajiem, ka tiek atlaisti nopietni, piemēram, narkotikas nodarījumos apsūdzētie, par to, ka viņiem ir vai nu veci vecāki, vai mazi bērni, vai, ka viņi cieš no kādas slimības." Savukārt 2005. gada veiktā aptauja parādīja, ka tiesām pilnīgi vai daļēji uzticējās 37% iedzīvotāju, pilnīgi vai daļēji neuzticējās – 57%.

Arī pašreiz Latvijā valda zināms beztiesiskums, šķiet, ka bieži tiesneši lemj, kā viņiem patīk, lemj mēnešiem un gadiem, utt. Par Aivara Endziņa un Valda Birkava veidojumu, tiesu sistēmas nelietībām, ļaunprātībām vairākkārt ir rakstījis Vilis Vitols. Viņa viedoklis, ko viņš arī nesen puda "Latvijas Avīzē", ir tāds, ka vienīgais glābiņš – attiecīgā lustrācijas likuma pieņemšana un tā realizācija saistībā ar tiesnešiem.

PAR CENTIENIEM LATVIEŠU VALODAS LIKVIDĒŠANĀ

Godājamais Valsts prezidenta kungs, 2016. gada 11. decembrī Jums nosūtīju iesniegumu – "Par pasākumiem latviešu valodas likvidēšanā". Uz šo iesniegumu saņēmu atbildi, kuru saturiski bija veidojusi Anda Pečule, bet parakstījis Jānis Kažociņš. Kaut ko tik triviālu, nekorektu, lai neteiktu skarbāk, nebiju gaidījis.

2017. gada 18. februārī nosūtīju Jums iesniegumu – "Par nekorektu Valsts prezidenta kancelejas 2017. gada 12. janvāra atbildi". Uz šo iesniegumu saņēmu vēl bezjēdzīgāku atbildi, kuru saturiski bija veidojusi Ieva Viļuma, bet akceptējis Jānis Pleps – Valsts prezidenta konstitucionālo tiesību padomnieks. Nav dots pamatojums, kādēļ jāakceptē Sabiedrības saliedētības politikas ekspertu grupas ideja arī nepilsoņu bērniem piešķirt Latvijas pilsonību automātiski. Jūs kā Valsts prezidents arī

**JŪS KĀ VALSTS PREZIDENTS
ARĪ ESAT PAZIŅOJIS: "LATVIJĀ
DZIMUŠAJIEM NEPILSONU BĒRNIEM
BŪTU JĀKĻŪST PAR LATVIJAS
REPUBLIKAS PILSONIEM LĪDZ AR
PIEDZIMŠANAS BRĪDI." JA JŪS CERAT,
KA UZ TO BĀZES NĀKOTNĒ IZAUGS
LOJĀLI LATVIJAS VALSTS PILSONI,
TĀ IR LIELA KĻŪDA VAI NELIETĪBA.
IR JĀATCERAS ELEMENTĀRI
BIOLOĢIJAS LIKUMI.**

esat paziņojis: "Latvijā dzimušajiem nepilsoņu bērniem būtu jākļūst par Latvijas Republikas pilsoņiem līdz ar piedzimšanas brīdi." Ja Jūs cerat, ka uz to bāzes nākotnē izaugs lojāli Latvijas valsts pilsoņi, tā ir liela kļūda vai nelietība. Ir jāatceras elementāri bioloģijas likumi.

Atbildē neviens vārds nav teikts par tām aktuālajām problēmām, kas bija minētas iesniegumā. Tāda Andas Pečules, Jāņa Kažociņa, Ievas Viļumas Jāņa Plepa rīcība, manuprāt, ir nelietības paraugs!

Citēšu, ko pauž EDSO par situāciju Latvijā. Izskatot EDSO Augstā komisāra nacionālo minoritāšu jautājumā sniegto informāciju par Pamatnāciju īpatsvaru un nacionālo grupu un minoritāšu īpatsvaru **28 Eiropas valstīs**, izrādās, ka **Latvijā pamatnācijas īpatsvars ir vismazākais – 57,1%, otrā ir Moldova – 64,5%, bet trešā Maķedonija – 64,6%.**

Latvijā 2014. gadā bija it kā 61,4% latviešu, taču 17% no "latviešu" ģimenēm sarunu valoda bija krievu valoda. Tā ir mūsu tautas traģēdija! Pārkrievošana perfekti realizēta! Krievijas impērijas laikā Rīgā 1897. gadā latviešu bija 45%, 2014. gadā – 42,4%!

Noslēgumā citēšu Josi Ahimera ("The Jerusalem Post" žurnālists) svarīgāko norādi: "**Latvijā, kā teikts, krieviskošanas process ir draudošs – līdz pat latviešu tautas, tās valodas un kultūras mantojuma izšķidrināšanai. Tas ir drauds, kura atlikšanu var panākt tikai atkārtota nacionālā atmoda.**"

Citēju no iesnieguma: "Kad Jūs kļūvāt par Valsts prezidentu, es cerēju, ka Jūs būsit nākamais labākais Latvijas valsts prezidents pēc Kārļa Ulmaņa. Jums bija dotas visas iespējas, lai tas notiktu. Diemžēl sekoja drausmīga

vilšanās. Par to esmu pietiekami skaidri paudis savā iesniegumā. Pašreizējā rīcība Jūs tuvina vairāk okupācijas laika pseido prezidenta Augusta Kirhenšteina personībai. Godātais Latvijas Valsts prezidents, Raimonds Vējoņa kungs, Jums jāpietiek godaprātām un drosmei, lai Jūs varētu veikt visvērtāko darbu, **atzītu savu nepatīkamo kļūdu un atvainotos latviešu tautai.**" Diemžēl Jūs turpinājat savu iesākto aplamo rīcību. Par to rakstīja arī "Latvijas Avīzē" – "Iziespējies prezidents". Tāpat Jums derētu izlasīt publikāciju "Kā Latvijas tautas prezidentam kļūt par **Latviešu tautas prezidentu?**"

Visbeidzot, par vissarežģītāko. Daudz ko nosaka vecāku ģenētiskais kods-genoms un dzimšanas vieta. Jums tētis ir latvietis, māte – krieviete. Dzimšanas vieta – Pleskavas apgabala Ostrovas rajona vide. Varbūt tas ietekmē Jūsu kā Latvijas Valsts prezidenta netipisko, pretrunīgo, bieži prokrievisko rīcību? Vai tādēļ Jūs zināmā mērā iesakāt vai uzspiežat mums, kontaktējoties ar krievvalodīgajiem okupantiem vai kolonizatoriem, lietot krievu valodu? Vai tādēļ Jūs mudiniet šos nepilsoņus pēc iespējas ātrāk iegūt pilsonību un viņu bērniem jau ar dzimšanu automātiski piešķirt Latvijas pilsonību? Šādi taču tiek darīts viss, lai laika gaitā Latviju kā nacionālu valsti likvidēšanā!

Lai izpildītu savu pienākumu pret latviešu tautu, kontaktēšos ar laikraksta izdevējiem, politiski represētajiem, lai pie lasītājiem tas nonāktu savlaicīgi, pirms Latvijas valsts 99 gadu jubilejas. Šim iesniegumam pievienoju iesniegumu "Par pasākumiem latviešu valodas likvidēšanā".

Ēvalds Dreimanis
Bioloģijas doktors
Pensionēts LLU pasniedzējs

PĒC VĒLĒŠANĀM

Jau lielās pilsētās ir svešo ļaužu varā,
Pēc vēlēšanām kolonisti smeļ:
Jo latvi zaudējuši šinī karā,
Ak, Latvija, uz kurienu tu ej?

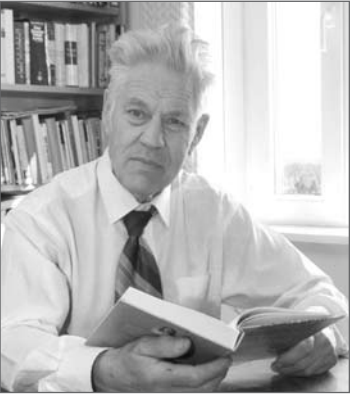
Ja valstī pilsoņus no iekļideniem taisa,
Kā nezāles tie latvju zemē dīgst,
Kļūst nākotne mums nezināma, baisa,
Kā staigā purvā dzīve dziļāk slīgst.

Vai esam kļuvuši tik vārgi un tik tizli,
Un zudis seno laiku cīņas spars?
Laiks izrakt Zilā kalnā Tāivalža zizli,
Lai latvjiem atdzimst tēvu tēvu gars!

Jānis Rīts

LATVIEŠU LEĢIONS

KĀ BIEDĒKLIS LATVIEŠU POLITISKĀS ELITES ACĪS

Visvaldis Lācis

Publicists,
vēsturnieks, politiķis

Pirms vairākiem gadiem, 2014. gadā, apņēmība piedalīties 16. marta leģionāru atceres gājienā toreizējam vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministram E. Cilinskim (VL-TB/LNNK) beidzās ar amata zaudēšanu – L. Straujuma (V) viņam palūdza atstāt ministra krēslu. Savu rīcību valdības vadītāja toreiz pamatoja ar teicienu, ka viņu satrauc, ko par ministra rīcību “domās mūsu ārzemju draugi”.

Pašreizējais Ministru prezidents M. Kučinskis pats nepiedalījās 16. marta pasākumā pie Brīvības pieminekļa un aicināja to nedarīt arī citus ministrus. Es uzskatu, ka Ministru prezidenta nostājas pamatojums arī meklē-

dēl, rakstot šīs rindas, es sajutu, ka man jāatmet pieklājības normas, pieminot savus rakstu darbus, jo ir pienācis pēdējais brīdis norādīt uz pašiem latviešiem, kuri joprojām cenšas uzvelt vismagākos klusēšanas akmeņus pieminekļiem un leģiona karavīru kapu un piemiņas vietām.

Lai pierādītu, ka atzīti un izcili cittautu vēsturnieki zina un izprot Latviešu leģiona būtību, autors šeit vispārējā stāstījumā dos tieši viņu vērtējumus atsevišķās tematiskās sadaļās. Šo vērtējumu daudzumu ierobežo tikai laikraksta ietilpīguma telpa.

ĪSTENĪBA PAR LATVIEŠU LEĢIONU

VĀCIEŠI KĀ ATBRĪVOTĀJI 1941. GADA VASARĀ

Britu vēsturnieks Aberdīnas universitātes vadošais bibliogrāfs Deivids Litldžons (*David Littlejohn*) četros sējumos grāmatā “*Foreign Legions of the Third Reich*” ir aprakstījis dažādu tautību karavīrus, arī latviešus, kuri karojuši vāciešu pusē pret padomju karaspēku. Viņš raksta: “Nav jābrīnās, ka 1941. gada jūnijā vāciešu bruņoto spēku ierašanās daudziem vairāk šķita kā

atgūt nacionālo patstāvību apstākļos ar katru dienu vairāk. Kādu likteni krievi piešķīrs Baltijas tautām? Vai varbūt tie pārplūdinās šīs zemes par labu krievu iecelotājiem?”

Tieši tajā laikā 19. latviešu divīzija niknās un sekmīgās kaujās apturēja krievu virzišanos uz Lubbānu.

DIVI ĻAUNUMI, MAZĀKAIS NO DIVIEM ĻAUNUMIEM

Londonas universitātes vēstures profesors Normans Deiviss grāmatā “*Europe at War*” iepazīstina lasītājus ar Staļina un Molotova 24 gadus veco tulku – poliglodu Vladimiru Berezkovu, kurš vienlaikus strādāja pie abiem komunistu vadoņiem. 1939. gadā Berezkovs kā tulkus piedalījās Staļina–Hitlera pakta parakstīšanā, Staļina un Čērčila sarunās 1942. gadā un Teherānas konferencē. Pēc kara viņš aizbēga uz ASV un izdeva savu atmiņu grāmatu. Kad pirmoreiz ar Molotovu ieradīs Berlīnē 1940. gada novembrī, viņš bijis ārkārtīgi pārsteigts, redzot, cik nacistam daudz kopīga ar komunismu.

Gadsimtus ilgā krievu un vācu varmācīgā cenšanās ar uguni un zobenu iekarot Latviju jau sen bija padarījusi abas šīs iekarotāju tautas par ļaunuma simboliem, vēstures laikmetiem mainoties.

1944. gada 10. aprīlī LKP 1. sekretārs Jānis Kalnberziņš Maskavā no Sarkaņās armijas Galvenās politiskās pārvaldes saņēma slepenu dokumentu “Latvijas iedzīvotāju attieksme pret Padomju Savienību”. Politpārvalde informēja Latvijas komunistu vadību, ka “latvieši ir gatavi cīnīties kā pret krieviem, tā pret vāciešiem”.

ASV vēsturnieki H. P. Teilors (*Taylor*) un R. J. Benders, piecu sējumu autori, par nevācu ieroču SS vienībām, izskaidro, ka latvieši, salīdzinot abus okupantus – krievus un vāciešus –, uzskatījuši, ka vācieši ir mazākais ļaunums no šiem diviem ļaunumiem.

Tikai pirms dažiem gadiem ar grāmatām “*Blood lands*” un “*The Black Earth*” starptautiskā vēsturnieku elites aprītē ienākušais amerikānis Timotijs Snaiders (*T. Snyder*), Jeilas Universitātes profesors, kurš doktora grādu ieguvis Oksfordas Universitātē, pirms tam Parīzē un Vīnē bijis universitāšu stipendiāts un pasaullavenās Harvarda Universitātes zinātniskais stipendiāts, vairākkārt norādījis, ka padomju varas asiņainais 1940.–1941. gada terors vāciešiem deva Baltijas tautu labestīgu nostāju pret vācu okupāciju vismaz okupācijas sākuma posmā.

1945. gada 27. janvārī, īsi pirms kara beigām, 15. latviešu divīzijas virspulkvedis Akss priekšniecībai ziņoja – divīzijas latviešu karavīru politiskā attieksme ir šāda: vispirms viņi ir latvieši... kad viņiem atļāva izvēlēties vāciešus vai krievus, viņi izvēlējās vāciešus, jo viņi uzskatīja, ka pārstāv Rietumu civilizāciju. Vāciešu vara viņiem likās kā mazāks ļaunums no diviem ļaunumiem.

IDEOLOĢIJA – LATVIEŠU LEĢIONA CĪNAS JĒGA

Sudetijas apgabalā senā vācu muižnieku pili bija vācu pusē karojošo dažādu tautību ieroču SS karavīru, kā arī pašu vāciešu virsnieku skola. Šīs skolas priekšnieks Rihards Šulce-Kossens (*R. Schulze-Kossen*) pēc kara Nirnburgas tribunāla nopratināšanā, iepriekš parakstījis zem zvēresta par sacītā taisnīgumu, liecināja: “Jāatzīmē, ka latvieši un igauņi (nākamie virsnieki – V. L.) īpaši neticēja nacionālistu ideoloģijai. Kā savu pirmo pienākumu viņi uzskatīja cīņu pret boļševikiem, kuri bija okupējuši viņu zemi, kuru viņi atkal gribēja redzēt brīvū.”

Sendherstas militārās akadēmijas mācībspēks, ievērojamu britu laikrakstu vēstures notikumu apskatnieks un autors daudzām grāmatām, kas tulkotas dažādās valodās, Džons Kigens

grāmatā “*Waffen SS. Asfalta karavīri*” uzsver, ka saprotama ir latviešu cīņas jēga karot vācu pusē, ņemot vērā tautas vēsturi un to, kā krievi daudzkārt apgājušies ar viņiem.

Latviešu leģiona cīņas jēga bija saskatāma cerībā, ka abi naidnieki Austrumu frontē nežēlīgās, masu asiņainās cīņās sabruks milzīgo zaudējumu dēļ. Iespējams, ka tā varētu notikt, ja ASV prezidents F. D. Rūzvelts, nebūtu iesaistījies ar t. s. Lendlīza atbalsta politiku Staļina pusē.

CĪNAS MĒRĶIS – NEATKARĪGĀS VALSTS ATJAUNOŠANA

Vācu vēsturnieks, Minhene: universitātes pētnieks Hanss Noilens (*Neulen*) grāmatā “*An deutscher Seite*” raksta, ka baltiešu un somu cīņas mērķis pret Padomju Savienību bija skaidri izteikts – savas valsts neatkarības atjaunošana.

Kāds cits vācu vēsturnieks K. G. Felders (*Felder*) grāmatā “*Letland im Zweiten Weltkrieg*” arī ir nācis pie secinājuma, ka latviešu igauņu un lietumukraiņu leģionāru mērķis bija cīnīties par savas neatkarīgas valsts atjaunošanu.

Feldera vērtējumā 1941. gada vasarā Latvijā cīņa “Sarkanie pret baltiem”, kura asas sadursmes veidā norisinājās 1919. un 1920. gadā, tagad stāvēja nobeiguma fāzē un varētu beigties ar padomju imperiālisma iznīcināšanu uz visiem laikiem. Latviešu vienības turklāt būtu arī līdzeklis iespējamai nacionālās neatkarības atjaunošanai. Latviešu karavīru piedalīšanās karā vācu pusē vienlaicīgi bija ar stratēģisku mērķi galvenā politiskā mērķa sasniegšanā – Latvijas valstiskums.

Ne tik sen, 2003. gadā, Eiropas Parlamenta debatēs, apskatot kopīgo ar Krievijas pārstāvjiem Latviešu leģiona jautājumu, divu lielāko Eiropas Parlamenta grupu pārstāvis Mihails Gālens (*Gahlen*) sacīja: “Leģiona stāvoklis bija traģisks, jo viņi necīnījās par Vāciju, bet gan par Latvijas neatkarību.”

NE TIK SEN, 2003. GADĀ, EIROPAS PARLAMENTA DEBATĒS DIVU LIELĀKO EIROPAS PARLAMENTA GRUPU PĀRSTĀVIS MIHAILS GĀLENS SACĪJA: “LEĢIONA STĀVOKLIS BIJA TRAĢISKS, JO VIŅI NECĪNĪJĀS PAR VĀCIJU, BET GAN PAR LATVIJAS NEATKARĪBU.”

jams viņa paša kritikā, ko par 16. marta pasākumu varētu izteikt Latvijas vēsturi un Latviešu leģiona vēsturi nezinoši Latvijas draugi ārpus Latvijas robežām.

Abi šie valdības vadītāji ir izrādījuši lielu necieņu daudzajiem profesionāliem Latvijas un ārvalstu vēsturniekiem, kuri Latvijas vēsturnieku komisijas līdz šim izdoto 28 sējumu rakstos ir snieguši patiesībai atbilstošus pētījumus un ziņas par Latviešu leģionu. Abu ministru prezidentu nevēlēšanās pašiem noskaidrot patiesu leģiona vēsturi, lai pēc tam paskaidrotu to gan Latvijas draugiem, gan nedraugiem ārzemēs, ir nosodāma.

Viņiem un Latvijas politiskās elites laudim, kuri pauž savus uzskatus par Latviešu leģionu, es iesaku iepazīties ar maniem – Latviešu leģiona virsniekvietnieka un Kurzemes cietokšņa kauju dalībnieka – rakstiem un grāmatām par leģionu, kuros kopskaitā ir ne tikai simtiem, bet tūkstošiem atsauču uz Latvijas un ārzemju vēsturnieku publikācijām.

Šķiet, Latvijā mēs esam palikuši tikai daži simti, kas var dziedāt Viļa Plūdona “Daugavas Vanagu” dziesmu: “Še kopā mēs biedri, kam lemts nebij mirt.” Tieši tā-

atbrīvošana, nevis kā iekarošana. Latvieši pēc pirmā padomju terora gada uzskatīja ikvienu, kurš ņēma rokā ieročus, lai cīnītos pret Staļina režīmu un pret tiem, kas šo režīmu aizstāvēja, ja ne par draugu, tad par karojošu sabiedroto.”

Roberts J. Veits (*Robert J. Waite*), ASV Tieslietu ministrijas Sevišķā izlūkošanas dienesta vēsturnieks, 2008. gadā Rīgā vēsturnieku konferencē raksturoja latviešu attieksmi pret vāciešu bruņotajiem spēkiem: daudzi latvieši uzskatīja šos bruņotos spēkus, vismaz pagaidām, kā atbrīvotājus, kas atbrīvojuši zemi no padomju varas represiju un brutālā terora perioda.

LATVIEŠU BAILES NO ATKĀRTOTAS PADOMJU OKUPĀCIJAS

Zviedrijas politiskā mēnešraksta “*Svensk Tidskrift*” redaktors, parlamenta deputāts un augstskolas docents E. Hostads 1943. gada augustā rakstīja: “Krievijas nepārtrauktā vācu atspaidošana ir radījusi nāves briesmas maziņām Baltijas valstīm. To izredzes

PAR CILVĒKU RUNĀ DARBI

Arnīs

Vidzemes plānošanas reģiona Attīstības padomes priekšsēdētājs, Pārgaujas novada pašvaldības priekšnieks saka: “Patriots nav tas, kas skaļiem vārdiem sevi cildina. Patriots ir katrs no mums, kas ikdienā dara savu darbu pēc labākās sirdsapziņas un ar Dieva klātbūtni.”

Napoleons ir teicis, ka valstsvīra sirdij ir jāatrodas galvā. Lai mums galva vienmēr ir vietā! Taču šodien ir gluži pretēji – it visā var saskatīt valsts nodevību un kalpošanu ienaidniekam jeb okupantam. Tas vairs nav patriotisms, bet noziegums pret cilvēci. Vēl kāds Pārgaujas novada deputāts sevi dievina: “Mēs klusējam, it kā mums nekā nebūtu ko teikt. Bet mums jādod drošība vēlētajiem, ka esam pārliecināti par sevi un savu darbu.”

Tagad skandina – jāievēd viesstrādnieki. Kaut kā neredzam, ka ķīnieši, žīdi, okupantu militāristi strādātu par melnstrādniekiem lauksaimniecībā, mežsaimniecībā u.tml. Tikai par kungiem viņi gribētu kļūt, bet latvietis ar savu naivumu galvā – lai ir par kalpu kā 700 gadu ilgušajā vēsturē.

Kāds gudrītis deputāts saka: “Par cilvēku runā darbi, nevis vārdi. Tikai izzinot un iedziļinoties, ir iespējams novērtēt patieso. Tikai ar padarītu darbu var nosist populismu, demagoģiju un diletantismu.”

Kur gan ir šie darbi? Valsts ir miljardiem parādā ārvalstu kapitālistiem, un latvieši bēg no Tēvzemes. Tikmēr okupanti pievāc Latvijas zemi, mežus, ūdeņus... Muļķu zeme – tā teica Krištopāns no “Latvijas ceļa”... Varētu teikt arī: “Stulbeņu zeme!” – jo stulbeņi vada valsti jau kopš PSRS okupācijas laikiem. Komunisti, čekisti – kangari – nu jau kļuvuši par mežonīgiem kapitālistiem.

Būtu jāsaprot, ka mežonis nāk no meža bez kultūras – kā cilvēkēdāji, kanibāli! Kā tādi var vadīt valsti?! Ja mežonis sēž džipā, uzvilcis mugurā itāļu uzvalku vai kleitu, tas nepierāda, ka viņš nāk ar kultūru sirdi un cilvēcību. Kā saka Bībeles teksts – pāvs antikrists!

Kad cilvēkos izdodas atkausēt pozitīvas enerģijas, pārsteidzoši, cik lieliskas idejas viņi spēj beidzot radīt un īstenot! Zentas Mauriņa teica: “Mūsu dzīvei ir tik daudz jēgas, cik lielā mērā mēs kādam varam būt nepieciešami.”

TAUTAS VIENOTĪBU MEKLĒJOT

Turpinājums no 5. lpp.

Lidija Leikuma: Protams! Jo latgaliskais mantojums pieder Latvijas kultūras vēsturei kopumā un arī latgaliski rakstīts vārds ir latviešu literatūras daļa – nekas, ka ar laika atstarpi. Latgaliešiem pirmā drukātā grāmata parādījās 1753. gadā, tātad 18. gadsimta vidū. Vidus dialektā pirmā drukātā grāmata parādījās 1585. gadā, un tas, starp citu, bija katoļu katehisms. Latgalē daudz kas ir noticis vēlāk, bet vai tādēļ to nav vērts pieminēt? Kāpēc skolā joprojām tikpat kā neko neuzzinām par Latgales latviešu kultūru? To neesam integrējuši kā latgaliešu dzīvo spēku. Kāpēc mēs viņus neņemam kopā ar visu? Esmu pat teikusi – kāpēc jūs gribat mūs, latgaliešus, kailus, kāpēc gribat tikai mūsu miesu – es gribu apģērbta, turklāt savās drānās tērpta, stāvēt blakus savam tautasbrālim Vidzemē vai Kurzemē.

LATVIEŠU SAŠKĒLTĪBA IZDEVĪGA KOLONISTIEM

DDD: Jūs runājat par diskrimināciju, par latgaliešu kultūras apspiešanu. Vai tieši tāpat pret latviešiem kopumā neizturas krievvalodīgie kolonisti – ārējais ienaidnieks?

Lidija Leikuma: Tur jau ir tā lieta. Un, ja zaudēsim latgalisku Latgali, nākamais būs latviskas Latvijas zaudēšana.

DDD: Latgali jau esam gandrīz zaudējuši, jo tā ir viskrieviskāka mūsu zemes daļa. Tur visspēcīgāk jūtamas nelikvidētās okupācijas sekas.

L.L.: Jā, tā ir. Bet kā tas tā var sanākt, ka krievs kļūst par lielāku latgaliešu aizstāvi nekā latvietis, kurš lemj par lietām Latvijā? Vai tā drīkstētu būt? Rēzeknes “Saskaņa”, piemēram, pat savā programmā rakstīja, ka, ja “Saskaņu” neievēlēs, latgaliešu valodas skolā nebūs.

DDD: Šī viltība, kuru latvieši atkal neredz. Kad pasaka: “Latvijā ir ārējais ienaidnieks, kurš te jau dzemdina savus pēcnācējus,” – cilvēki brīnās, jo viņi taču te jau sen, viņi te ir piedzimuši! Tas, ka viņi šeit ir jau nez kurā paaudzē, nenozīmē, ka viņi nav ārējais ienaidnieks. Vai piekristat, ka viņi – krievvalodīgie kolonisti jeb ārējie ienaidnieki –, redzot latviešu tautas vājo punktu, to izmanto? Viņi dara to, kas ir jādara ārējam ienaidniekam – mūsu tauta jāsašķel, jāpadara vāja un beigās jāznīcina.

L.L.: Jā, taisni tā, mūsu sašķeltība tiek veicināta un izmantota. Es nesaku, ka slikts ir vietējais krievs, polis vai vēl kāds cits ienaidnieks. Es runāju par to, ka netiek domāts par būtiskām lietām valstī, par īstu integrāciju. Vietējie krievi, kas nāk no jauktām ģimenēm, daudzi ir mums tolerantī, ja vien viņiem ir latviska vide.

DDD: Ja jauktās ģimenes, tas jau ir citādi. Vai latgalieši savā starpā par šo jautājumu pārrunā, vai latgalieši saprot, ka ārējais ienaidnieks ir problēma arī latgaliešiem Latgalē?

L.L.: Es domāju, ka viņi ļoti labi to apzinās. Tomēr pārnovadnieks latgaliešus visbiežāk automātiski piepulcē valsts nelabvēļiem, pieskaita krievvalodīgajiem bez kāda objektīva pamata.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

LATVJU ZEME VAĻĀ STĀV JEB ATBILDE UZ “LATVIJAS AVĪZES” JAUTĀJUMU: “KĀ NEKĻŪT PAR ALGĀDŽIEM SAVĀ ZEMĒ?”

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Vadmotīvs acu gaišumam un prāta skaidrībai:

*Latvju zeme vaļā stāv
Tā kā dzīsla pušu rauta,
Izteks asins, izteks spēks,
Latvju zeme vaļā stāv,
Vēji staigā iekšā, ārā,
Izplēš sēklu, izrauj saknes,
Latvju zeme vaļā stāv.
Krusta ceļiem pienaglotā,
Krusta vējiem caurvējota.*

/Māra Zālite/

Kā lauksaimnieks un savos vērtējumos piezemētāks vēlos pievērst uzmanību latviešu tautas un Latvijas valsts pastāvēšanai un attīstībai nodrošinot, izšķirošajam nosacījumam – agrārājam politikai. Izceļot agrāro jautājumu, ar to nav jāsaprot **iespējās vienlīdzīgas** rūpnieciskās ražošanas, tirgus un kapitāla plūsmas attīstības lomas mazināšanu. Tām visām jāaug un jāattīstās atbilstoši cilvēces pastāvēšanas misijai, citai citu atbalstot – nacionālu neatkarīgu valsti, Eiropas Savienības, NATO pastāvēšanas un sekmīgas attīstības interesēs, nevis pretēji. Bet, kā rāda pasaules notikumi, daudz kas iet ne tā.

Tātad, kādas mācības sniedz agrārā politika vēsturiskā skatījumā – Latvijas pieredzē?

1905. GADS

1410 (1,6%) muižniekiem ar platību lielāku par 100 ha, pieder **57,2%** visas zemes (katram vidēji 2094 ha); **81 707 (98,4%)** zemniekiem pieder **42,8%** zemes (vidēji 27 ha).

Sekas: Politiskā, kapitāla un sociālā nevienlīdzība – revolucionārā spiediena pieaugums. 1905. gada revolūcija. Krievijas impērijas sabrukums. Nacionālas Latvijas valsts izcīnīšana, muižu lielsaimniecību zemes atsavināšana un sadalīšana 70 000 nelielām zemnieku ģimenēs saimniecībām.

1935. GADS

1071 (0,39%) zemnieku saimniecībai ar platību lielāku par 100 ha pieder **2,0%** zemes (katrai vidēji 138 ha); **274 627 (99,61%)** zemnieku saimniecībām ar platību mazāku par 100 ha pieder **98%** zemes (vidēji 15,8 ha).

Sekas: Iedibinātas politiskās, kapitāla un sociālās vienlīdzības iespējas. Nostiprinās savas zemes mīlestība, saimnieka apziņa, darba prieks un ticība savas

ģimenes un valsts nākotnei: veidojas tautas dvēsele – nacionālā pašapziņa. 10 gadus pēc kara mazās zemnieku ģimenes saimniecības apsteidz 1913. gada ražošanas līmeni, un trīsdesmito gadu beigās lauksaimniecībā, rūpniecībā, kultūras un labklājības ziņā Latvija izvirzās Eiropas valstu pirmajā četriniekā. Iedzīvotāju dabiskais pieaugums 20 gados ir 47 365 cilvēki. Latvija, kara visnopostītākā valsts Eiropā, 1938. gadā apsteidz Somiju par 15%.

2016. GADS

4878 (5,8%) ārzemniekiem un vietējiem industriālajiem lietotājiem kopā pieder **63,5%** lauksaimniecības zemes resursu (LZR) – lauksaimniecībā izmantotajās zemes, mežu, purvu un ūdeņu ar platību lielāku par 100 ha (vidēji vienai saimniecībai 543,2 ha), t.sk. **1983 (2,4%)** ārzemniekiem bez Latvijas pilsonības pieder **25,1%** LZR (vidēji vienai saimniecībai 528,7 ha). **78 905 (94,2%)** zemniekiem pieder **36,5%** LZR ar platību, kad mazāka par 100 ha (vidēji vienai saimniecībai 19,3 ha).

Sekas: Ir atjaunojusies 1905. gada zemes īpašumtiesiskā struktūra ar to pavadīto politisko, kapitāla un sociālo nevienlīdzību un pieaugošu revolucionāro spiedienu, kas tiek novadīts caur Latvijas atvērtajām robežām. Pēc neatkarības atjaunošanas latviešu tautas dvēsele – nacionālā pašapziņa – nav atdzimusi, vismaz ne valstiskās attīstības nozīmē motivējoši. No 1995. līdz 2014. gadam iedzīvotāju dabiskais samazinājums ir 262 577 cilvēki, emigrējuši 236 000 darba spējīgie, t.sk. ap 142 000 lauku iedzīvotāju. Par 137 814 samazinājies skolēnu skaits, slēgtas 313 skolas, galvenokārt laukos. No saimniekiem esam pārtapuši par algādžiem ne savā, bet svešās zemēs.

Latvijas lauksaimniecība 2015. (graudu rekordražas) gadā ražoja 82% no 1938. gada ražotās lauksaimniecības produkcijas. No 27 ES dalībvalstīm Latvija ierindojas pēdējā četriniekā un no Somijas atpaliek 3,2 reizes. Turpinās latviešu nācības un Latvijas valsts degradācija. Desmitiem tūkstoši pamestu lauku sētu un krāsmatu gaida savas pasaulē kalpu gaitās aizklīdušos mantniekus, bet visu līmeņu deputāti un valstsvīri neliemas to manām. Latvija gatavojas pompozai simtgades sagaidīšanai. Tas skan lepni un reizē ciniski.

Uz priekšlikumu pie Valsts prezidenta institūcijas iedibināt “Latvijas lauku apdzīvotības problēmu izpēti un risināšanas ieteikumu komisiju” atbilde ir nepārprotama: **“Vienlaikus informējam, ka īpašu lauku apdzīvotības problemātikas risināšanai veltītu komisiju pašlaik dibināt nav iecerēts.** Cienā, Egita Kazeka Kancelejas vadītāja vietniece.” Vai arī pēc būtības līdzīgas atbildes: “Pateicamies par sniegto informāciju. Informējam, ka norādītā informācija ir pieņemta Valsts prezidenta padomniekiem zināšanai.

Cienā, Zanda Kalniņa-Lukaševiča, Valsts prezidenta stratēģiskās plānošanas un analīzes padomniece.” “Informējam, ka, saskaņā ar Saeimas sekretāra biedra rezolūciju, Jūsu iesniegums ir nodots zināšanai visām Saeimas frakcijām, kā arī pie frakcijām nepiederošiem deputātiem. Cienā Saeimas Sabiedrisko attiecību biroja Apmeklētāju un informācijas centrs.”

Un Latvijas lauki turpina iztukšoties. Iespējams, daļa aizbraucēju ir arī to 20 000 2015. gadā un 18 800 2016. gadā emigrējušo skaits.

No vēsturiskā atskata redzams, ka vislielāko attīstību latviešu tauta sasniedza laikā no 1920. līdz 1940. gadam. Acīmredzot tas nevarēja notikt bez motivējošas ideoloģijas un filozofijas, bez pareiza ekonomikas modeļa izmantošanas un valsts vadības politiskās un saimnieciskās vadības kvalitatīva līmeņa. Mūsdienās tā visa pietrūkst.

Kā varam secināt, mēs tā pa istam negribam neko – ne vēstures soļos ieklausīties, ne nopietni analizēt sastrādāto. Mums nav nākotnes garīgās vīzijas, vai citiem vārdiem, dvēseles – nacionālās pašapziņas un no tās izrietošā atbildības pienākuma, kas var dzimt, tikai esot sasaistē ar savu zemi.

Starpkaru Latvijā nākotnes vīzija īstenojās, balstoties Kārļa Ulmaņa uzsvērtajos un tautas atbilstoši saprastajos un pieņemtajos panākumu pamatprincipos **“Darbs. Mīlestība. Ticība.”** Un Annas Brigaderes: **“Dievs. Daba. Darbs.”** Par paveikto vēsturnieks Edgars Andersons varēja nešauboties teikt: “Latvija plauka un ziedēja, un latviešu tauta brīvos apstākļos bija sasniegusi vēl gadsimtos nepiedzīvotu garīgās un saimnieciskās labklājības līmeni.” Par mūsdienām tā teikt nevaram.

Kas nodrošina šo bezatbildīgo un neefektīvo valsts pārvaldi un virzību šodien?

To nodrošina Latvijas Republikas Satversmes 14. pants: **“Vēlētāji nevar atsaukt atsevišķus Saeimas locekļus.”** Tas ietver sevī pretrunu ciņas, tātad arī attīstības nolīgumu.

KO DARĪT?

Mans skatījums.

1. 12. Saeimai **pieņemt mažoritāro vēlēšanu likumu**, kas, starp citu, solījumu nepildīšanas gadījumā paredz deputāta atsaukšanas iespējas.

2. 12. Saeimai steidzamības kārtā **pārskatīt “Kapitāla brīvās kustības” likumu**, no tā izslēdzot lauksaimniecības zemes resursus – lauksaimniecībā izmantojamā zemi, mežus, purvus un ūdeņus – kā brīvai kustībai nepakļaujamu nacionālās valsts kapitālu. Šim mērķim konsolidēt Baltijas, Višegradas un Skandināvijas valstis un kā vienotu prasību iesniegt Eiropas Savienības atbilstīgajām institūcijām.

3. **Lauku bezcerību pārvērst iespējā:** mājvietas, darba un demogrāfiskās problēmas risināšanas cerībā.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauc uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2